

تلفون نومبروسی : بك ارغلی ۹۸۱
اداره خانه سی : غلطه پنجشنبه بازاری صاعجیلر خانده ۱۶

ایولا

صاحب امتیاز و مدیر مسئولی :
آریستووولوس د. خریستیدیس

'Ασ'Ολα

Τὸ σύμβολόν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

* ΓΡΑΦΕΙΑ *

ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΛΤΣΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ 16

Αριθμ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ : 981, Ρέγα.

ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Εσωτερικού έτησία γρ. 30 | Έξωτερικού έτησία φρ. 10
> έξάμην. > 20 | > έξάμην. > 6

ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΟΛΥΤΡΑΦΗΣ

Εσωτερικού έτησία γρ. 54 | Έξωτερικού ... φρ. 18

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 20 ΠΑΡΑΔΕΣ

ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

ΔΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΝΟΝΤΑΙ

ΘΕΡΙΝΑΙ ΤΕΡΨΕΙΣ

Ο βίος εις τὰς λουτροπόλεις.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΠΕΡΙΣΤΑΣΟ

Ἡ πρὸς Τίτον ἐπιστολὴ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου εἶναι ὑποθήκη ὁμοιότητος, εἶναι πλήρης συμβουλῶν φρονίμων κατὰ τῶν αἰρετικῶν καὶ τῶν διενέξεων.

— Μωρὰς ζητήσεις καὶ γενεαλογίας καὶ ἔρεις καὶ μάχας περίστασο· εἰσι γὰρ ἀνωφελεῖς καὶ μάταιαι.

Ἀληθῶς αἱ ἐριδες καὶ αἱ πείσμονες ἀντεγκλήσεις εἶναι ὄχι μόνον ἀνωφελεῖς καὶ μάταιαι διὰ τὸ κοινὸν καὶ τοὺς ἐνδιατρίβοντας, ἀλλ' ἐν ταύτῳ εἶναι καὶ ἐνδεικτικὰ τοῦ στενοῦ πνεύματος καὶ τῆς μικρᾶς ψυχῆς ἐκείνων, αἵτινες κατέρχονται εἰς αὐτάς. Εἶναι παρατηρημένον δέ, ὅτι, ὅπου ἡ ἀλήθεια ἀπέχει, ὅπου τὸ ὑψηλόφρον πνεῦμα ἐλλείπει, ὅπου αἱ μικροφιλοτιμίαι ὀργιάζουσιν, ἐκεῖ καὶ αἱ ἐριδες, οἱ φανατικοὶ διαπληκτισμοί, αἱ ἀντεγκλήσεις αἱ θορυβώδεις καὶ ἐπίμονοι.

Ἡ ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας καταδεικνύει τοῦτο σαφῶς. Εἰς αἰῶνας σκιερῶς, εἰς ἐποχάς, καθ' ἃς ἡ μόρφωσις τῶν ψυχῶν ὑπελείπετο, εἰς χρόνους, καθ' οὓς τὸ ἐγὼ, τὸ στενὸν καὶ περιωρισμένον ἐγὼ, δὲν ἔκυπτε πρὸ τοῦ γενικοῦ καλοῦ καὶ τῆς κοινῆς ὠφελείας, αἱ αἰρέσεις αἱ πεισματικαί, αἱ φανατικώταται διενέξεις ἀνεφύοντο καὶ ἐγεννῶντο ζητήματα ἐπὶ ζητημάτων, διεξωνυχίζοντο πολλάκις μέχρι βαθμοῦ ἀπιστεῦτως σχολαστικοῦ ρήσεις καὶ φράσεις, καὶ ἀνέθορον αἱ αἰρέσεις, αἵτινες κατέσχιζον τὰ σπλάγχνα τῆς Ἐκκλησίας καὶ παρίστων αὐτὴν διηρημένην, παλαίουσαν κατὰ ἐσωτερικῶν ἀντιδράσεων.

Πρὸ τοῦ τοιοῦτου φαινομένου μόνον ἡ συμβουλὴ τοῦ Ἀποστόλου ἐνδείκνυται:

— Μωρὰς δὲ ζητήσεις καὶ γενεαλογίας καὶ ἔρεις... περίστασο...

Διότι μόνον ὅταν ἀποφεύγη τις τὰς ἀντεγκλήσεις ταύτας, τότε ὄχι μόνον ἀπέχει ἀνωφελούς καὶ ὀχληρᾶς ἀσχολήσεως, ἀλλὰ καὶ καταδικάζει διὰ τῆς περιφρονήσεως τὸν ἐρίζοντα καὶ εἰς τὴν ἔριν δὲν παρέχει τροφήν. Ὁ τοιοῦτος δεικνύει μεγαλοφροσύνην, πνεῦμα ὑψηλότερον τῶν ἀντιθέτων του. Ἄλλως, κατερχόμενος νὰ ἀντικρούσῃ τὰς αἰσθητικὰς θεωρίας, κινδυνεύει νὰ χάσῃ τὴν ψυχραμίαν καὶ νὰ ὀλισθήσῃ εἰς ἕδαφος πολὺ χαμηλότερον τοῦ πνευματικοῦ, ἐφ' οὗ εἶχε τεθῆ τὸ ζήτημα.

Ὅταν δὲ δοθῇ ἡ πρώτη ἀφορμὴ παραφορᾶς, τότε τὰ πάντα δυνατὸν ν' ἀλλοιωθῶσι καὶ νὰ μεταπηδήσῃ τὸ δίκαιον ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸ ἕτερον μέρος.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΜΕΘΗ

Ἀνεζήτουν εἰς τὸ Λεξικὸν μίαν λέξιν. Τὸ βλέμμα μου ἴσταμάτης τυχαίως εἰς κάποιαν ἄλλην. Εὐρίσκατο εἰς τὸ τελευταῖον ὄμιρον τῆς σελίδος καὶ ἔλεγε:

Μέθη—κατάστασις τοῦ μεθυμένου, ἀποτέλεσμα δυνατῆς οἰνοπνευματοποιίας.

Τὴν ἐντύπωσιν, ποῦ γεννᾷ εἰς τὴν ψυχὴν κάποιον ἀδικημένο λουλουδι, μία παραμεληθεῖσα ὑταρξίς, κάποιον ἀναξιοπαθοῦσα ψυχὴ, μοῦ παρήγαγε καὶ ἡ λέξις αὕτη μετὰ τὰς δύο ἐπεξηγηματικὰς γραμμάς της, αἱ ὅποιαι δὲν εἶναι τίποτε περισσότερον, τίποτε ὀλιγώτερον, παρὰ σειρὰ συνοφαντιῶν, τὰς ὁποίας υἱοθέτησε καὶ ἀνύψωσεν εἰς δόγματα μία Ἀκαδημία.

Δὲν εἶναι ἡ λέξις αὕτη τὸ μόνον πρᾶγμα, ποῦ ἀδικεῖται μέσα εἰς τὰ Λεξικά. ἀλλ' ἐν πάσῃ περιπτώσει δι' αὐτὸ δὲν εἶναι ὀλιγώτερον ἀδικημένον.

Οὕτω λοιπὸν καταδικάζεται ἡ γλυκεία, ἡ ἔξαρκτική τῆς ψυχῆς κατάστασις, ἡ ὁποία φέρει τὸ πνεῦμα ὑψηλότερον τοῦ κοινοῦ, τῆς βιοπάλης καὶ τοῦ ἐπιπέδου τῆς πεζότητος;

Τόσον λοιπὸν ἀβασανίστως κηλιδοῦται μία κατηγορία, κατηγορεῖται μία ἀρετὴ καὶ ἐνοχοποιεῖται τὸ μόνον θεῖον, ποῦ ἐναπέμεινεν εἰς τὴν ζωὴν, ἡ μέθη;

Εἶναι καθήκον παντός νὰ ὑποστηρῇ ἕνα ἀδικούμενον, ἔστω καὶ ἂν οὗτος εἶναι μία λέξις, ὃ δ' ἀναγνώστης τῆς στήλης ταύτης θά μοι ἐπιτρέψῃ νὰ χρησιμοποιοῦμαι τὰς γραμμάς της εἰς ἀπολογία καὶ ὑπεράσπισιν τῆς λέξεως αὐτῆς.

Ἐν πρώτοις εὐθύς ἀμέσως πρέπει νὰ ἀπορρίψωμεν τὸν χαρακτηρισμὸν της, ὅστις τὴν περιορίζει εἰς τόσον στενὸν κύκλον καὶ τὴν ἀποδίδει εἰς ἕνα καὶ μοναδικὸν αἴτιον: τὸ οἰνόπνευμα.

Ὅχι, ἡ μέθη δὲν εἶναι ἀποτέλεσμα τοῦ οἰνοπνεύματος, διὰ τὸ φθῆσθαι διὰ τοῦ οἰσοφάγου εἰς τὸν στόμαχον καὶ ἐξ αὐτοῦ ἐρεθίσθαι τὰ νεῦρα. Αὐτὸ δὲν εἶναι ἡ μέθη, ἀλλ' ἀπλούστατα ἐν εἶδος μέθης, τὸ χειρότερον.

Ἀλλὰ προτοῦ φθάσωμεν εἰς αὐτό, προτοῦ οταματήσωμεν εἰς τὴν χαμηλοτέραν καὶ ἰλύβρεκτον αὐτὴν βαθμίδα, διατὶ δὲν στρέφομεν τὸ βλέμμα καὶ τὴν προσοχὴν εἰς τόσα ἄλλα εἶδη μέθης, μέθης τόσον εὐγενούς, ὅσον καὶ οὐρανίας, μέθης, τῆς ὁποίας ἡ ἐπαύριον δὲν συνοδεύεται, οὔτε μετὰ τὸς βαρείας καὶ ὀδυνηρᾶς συνεπειᾶς τοῦ ποτοῦ, οὔτε μετὰ τὴν ἠθικὴν ἐξάντλησιν ἐκείνης;

Ἐπάρχουν τόσαι μέθοι ἀγαθαί! Ἐπάρχουν τόσα εἶδη μέθης, αἵτινα μόνον εἰς εὐγενεῖς καὶ ἐκλεκτὰς καρδίας εἶναι προσιτά. Καὶ ταῦτα ἀποτελοῦσιν ἐν ἐξαγνιστικῶν λουτρῶν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐξέρχεται τις περισσότερον καθαρὸς, ἑλαφρὸς, ἀελλόπους.

Διότι ἡ μέθη, τέλος, ἀποτελεῖ μίαν ψυχικὴν ἀνάγκην.

Μέσα εἰς τὴν πεζότητα τῆς ζωῆς, τὴν ὁποίαν διανύει ὁ ἄνθρωπος, ἀνάμεσα εἰς τὰς σχολιάς, αἵτινες καταδαπανῶσι τὰς δυνάμεις τοῦ ὀδοιπόρου, καὶ εἰς τὰ ἐρέβη, αἵτινα θολοῦν τοὺς ὀφθαλμούς, ἡ μέθη εἶναι ἐκείνη, ἡ ὁποία ἐξαιρεῖ τὴν ψυχὴν, καλλύνει τὴν καρδίαν καὶ χαρίζει τὸ μειδιᾶμα εἰς τὸ ταθλιμμένον πρόσωπον.

Ἡ χαρὰ, ἡ ἀπόλαυσις, ἡ ἐλπίς, ἰδοὺ τὰ εὐχάριστα ἀποτελέσματα τῆς εὐγενούς μέθης τῶν ψυχῶν, τῆς μέθης ἐκείνης, ἡ ὁποία δὲν ποτιζέται μετὰ τὰς σπονδὰς τοῦ οἰνοπνεύματος, οὔτε δηλητηριάζει καὶ ἐκφυλίζει τὸν ὀργανισμόν.

Ἐπάρχουν μέθοι ὑπέροχοι, μέθοι, αἱ ὁποιαὶ ἀποτελοῦν τίτλον εὐγενείας διὰ τὰς ψυχὰς.

Ἡ ἀγάπη τοῦ ὠραίου, ἡ ἀπόλαυσις ἐκείνη ἡ ἀνέκφραστος, ἡ ὁποία κυριεύει τὴν ψυχὴν εἰς τὴν θεῖαν τοῦ ὠραίου ἐν τῇ καλλιτεχνίᾳ ἢ ἐν τῇ φύσει, τί ἄλλο εἶναι, παρὰ ἕνα—τὸ εὐγενέστερον—εἶδος τῆς μέθης τῆς ψυχῆς;

Πρὸ μιᾶς εἰκόνας, πρὸ μιᾶς ἀρμονικῆς συνθέσεως, τὴν ὁποίαν ἐφιλοπόνησεν ὁ τεχνίτης, τὸ βλέμμα τοῦ εὐαίσθητου δὲν παρέρχεται ἀπαθές.

Τὸ καλὸν τὸν συγκρατεῖ, τὸν γαλβανίζει, τὸν ἐξαιρεῖ, καὶ ἰδοὺ ὅτι τὸ καλλιτέχνημα τοῦτο τὸν κίμνει πρὸς στιγμήν νὰ λησμονήσῃ τὸ βάρος τοῦ σταυροῦ του, νὰ ἀπομονωθῇ ἀπὸ τὰς θλίψεις τῆς καὶ εὐπετῆς ὡς ἀστὸς νὰ θίξῃ τὰς ἀμωροῦσας τῆς ἀνθρωπίνης ἐφικτῆς εὐδαιμονίας.

Δὲν ὑπάρχει εἰκὼν; Τὸ ἐκλεκτικὸν βλέμμα τὴν σχηματίζει. Ἡ φύσις εἶναι τὸ μέγα, τὸ ἀπέραντον καλλιτέχνημα, τοῦ ὁποίου οὐδεὶς θαυμασμός θά φθάσῃ τὴν ἀλήθειαν τοῦ ἐκτίμησιν. Ἐκ τῆς φύσεως ταύτης καὶ τὸ μικρότερον καὶ τὸ ἀφελέστερον τῆς μάχιον εἶναι ἱκανὸν νὰ συντρίψῃ τὰ ἀνθρώπινα ἀριστουργήματα καὶ νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς τὴν ψυχὴν τὴν μέθην τοῦ ὠραίου, τὴν μέθην τῆς ἀρμονίας τῶν γραμμῶν καὶ τῶν χρωμάτων.

Μία δύσις ἡλίου—ὦ! αἱ μοναδικαὶ καὶ αἰωνίως ἐναλλάσσουσαι ἡλιακαὶ δύσεις!—μία κλιτύς εἰς ῥυάξ, ἐν ἀγροτικῷ σπιτάκι, ἐν ποιμνίον, ἰδοὺ μερικαὶ σταγόνες ἀπὸ τοῦ μεθυστικῶν αὐτὸ ποτόν, τὸ ὁποῖον ἡ Δημιουργία ἐπεφύλαξε διὰ τὸν ἄνθρωπον.

Ἡ ἀγάπη τοῦ καλοῦ δὲν περιορίζεται μόνον εἰς τὰς γραμμάς καὶ τὰ χρώματα. Ἄν ἐπεκταθῇ καὶ εἰς τοὺς τόνους, ἰδοὺ ἐν ἄλλο ἰσχυρῶς μεθυστικῶν ποτόν διὰ τὴν ψυχὴν: ἡ μουσικὴ. Ποῖος ἐμεινεν ἀσυγκίνητος εἰς τοὺς περιπαθεῖς, τοὺς βαυκαλιστικούς ἤχους τῆς ἢ εἰς τοὺς ὀρμητικούς ὡς καταρράκτας συντονισμούς της; Ἄλλοτε, γεννημα πόνον, ἐπιχύνει τὸ βάλασμα τῆς παρηγορίας δια τῆς συμπαθείας, καὶ ἄλλοτε, τέκνον τοῦ ἐνθουσιασμοῦ, σκορπίζει τὸ θάρρος, ἐμπνέει τὴν δύναμιν, στερεώνει τὸ βῆμα. Εἴμπορεῖτε νὰ ἀρνηθῆτε τὴν εὐεργετικὴν τῆς μέθης αὐτῆς ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς;

Παρὰ τὴν μουσικὴν βαδίζει ἡ ποίησις. Εἶναι ὁμοίωμα ἀδελφῆ της ἐπίσης ἰσχυρᾶ, ἐπίσης θεῖα, ἐπίσης ὠραία. Τὴν ἠγάπησαν οἱ θεοί, τὴν ἐλάτρευσαν καὶ τὴν ἐπενόησαν. Ὁ Ἀπόλλων δὲν εἶναι μόνον ὁ θεὸς τοῦ ἡλίου καὶ τῆς ζωῆς. Εἶναι καὶ ὁ μουσηγέτης. Ἡ ἀρχαιότης τάχα δι' αὐτοῦ δὲν ἠθέλησε νὰ μάς δειξῇ, ὅτι ἡ ζωὴ δὲν εἶναι ζωὴ ἀνευ ποιήσεως, ἀνευ μουσικῆς, ἀνευ αἰσθημάτων;

Ὁ κατάλογος ὁμοῦ τῶν εἰδῶν αὐτῶν τῆς μέθης δὲν εἶναι μικρὸς. Ὅσαδήποτε καὶ ἂν παρατιθῆτε, πάλιν δὲν ἐγγίζει τὸ τέρας του. Εἴμποροῦμεν ἐξ αὐτοῦ νὰ παραλείψωμεν τοὺς ἀγνοῦς ἐνθουσιασμούς, τὰς εὐγενεῖς, ὀρμάς, τὸν ἔρωτα, τὴν φιλοπατρίαν, τὴν στοργὴν, τὸ φίλτρον;

Ὅλ' αὐτὰ εἶναι τὰ γλυκύτατα καὶ ἐν ταύτῳ μεθυστικὰ ποτά, τὰ ὁποῖα ὄχι μόνον ἐξυψοῦσι τὴν ψυχὴν εἰς ἀγὰ ἰδεώδη, ἀλλὰ καὶ δίδουσι τὴν ζωηροτέραν ὠθησιν πρὸς πᾶν καλὸν καὶ ὠραῖον δημιούργημα.

Δὲν πρέπει νὰ λησμονηθῇ αὐτό: Τὰ ὠραιότερα ἔργα, τὰ εὐκλεέστερα κατορθώματα, αἱ ὑψηλότεραι πράξεις, εἰς εἶναι, διὰ τὰς ὁποίας ἡ ἱστορία ἐπεφύλαξε τὰς σελίδας της, ἡ κοινωνία τοὺς θαυμασμούς της καὶ εἰς τὰς ὁποίας ὁ ἄθροπος ὀφείλει σιγῆμας εὐτυχίας, εἶναι ὅλα δημιουργήματα τῆς εὐγενούς αὐτῆς μέθης τῶν ψυχῶν, ὑπο τὴν ἐπίδρασιν τῆς ὁποίας οὗται ἐφάνησαν ὑπέροχοι ἐπιτεῶν, δημιουργοὶ θεῶν ἔργων, ἀντάξιοι τοῦ μεγάλου ὄντος, ἀφ' οὗ ἀπεσπάσθησαν.

Ρίψατε βλέμμα εἰς τὴν καλλιτεχνίαν τῶν ἐθνῶν, εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν κοινωνιῶν, εἰς τὴν ζωὴν τῶν ἀτόμων. Ὅτι ὠραῖον ἀπέμεινε καὶ ὑπάρχει, ὅτι μέγα ἐτολήθη, ὅτι εὐγενές ἐξετελέσθη, ὀφείλεται εἰς μίαν ἀπὸ τὰς θεῖας αὐτῆς μέθης, αἱ ὁποιαὶ οὐδὲν ἄλλο εἶναι, παρὰ αἱ πτέρυγες, δι' ὧν καὶ μόνων ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ δυνατόν νὰ φθάσῃ εἰς τὸ ὕψος τοῦ Αἰωνίου Καλοῦ καὶ Ὁραίου...

Αὕτη εἶναι ἡ μέθη, ἡ εὐγενὴς δημιουργός. Τὸ κρῖμα νὰ συγγεσθῆται πρὸς ἐκείνην, ἡ ὁποία γεννᾶται ἀπὸ τὰς σταγόνες τοῦ οἰνοπνεύματος, διὰ τὴν ὀδηγήσῃ εἰς τὴν εἰρκτὴν ἢ τὴν ἐξίχρυσιν!

Θ. Κ. Μ.

ΥΠΟΣΧΕΣΙΣ

Τὴν ἡγάπα πλὴν τὸ ἀπόγευμα ἐκάστης Πέμπτης συνηθίζοντο πλησίον ἐργμικοῦ βράχου ἐξωθεν τῆς πόλεως ἐκεῖ ἀντήλασσαν τὰς σκέψεις καὶ τοὺς πόθους των.

— Σὲ ἀγαπῶ, τῆ ἔλεγε πάντοτε ὁ Εὐγένιος, σὲ ἀγαπῶ, ὅσον οὐδέποτε οὐδεὶς δύναται ν' ἀγαπήσῃ. Σὲ ἀγαπῶ, Μαρία, καὶ οὐδεὶς, μὰ οὐδεὶς, θὰ δυνηθῆ ποτε νὰ χαλαρώσῃ, νὰ συντριψῇ τοὺς δεσμούς, οἱ ὅποιοι συνδέουσι τὰς καρδίας μας.

Εἰς ὄλους αὐτοὺς τοὺς λόγους τοῦ Εὐγενίου δὲν εἶχε τὴν τόλμην ν' ἀπαντήσῃ ἡ Μαρία· ἐκλίνε μόνον τὴν κεφαλὴν καὶ ἔχυνε δάκρυα.

— Νὰ τὸ πιστεύω; ἐσκέπτετο· ἐμὲ τὴν πτωχὴν καὶ ἀπλὴν ἐργάτιδα ἐνὸς ἐργοστασίου ν' ἀγαπήσῃ ὁ Εὐγένιος, ὁ καλλιτέχνης μὲ τὸσον μέλλον; Τί ἂν ὑπῆρξα κόρη οἰκογενείας μορφωμένης καὶ τιμίας;

Καὶ βασανιζομένη ὑπ' αὐτῶν τῶν σκέψεων, εἰσιώπα, ἀφίνοσα τὰ δάκρυά της μόνον ν' ἀπαντῶσιν εἰς τοὺς θερμούς λόγους τοῦ.

— Μὰ ἀγαπῆς; ἐπανελάμβανε πάντοτε ἐκεῖνος· λάλει λοιπὸν; διατί σιωπῆς; εἰπέ μοι τὰς σκέψεις σου, Μαρία, καὶ θὰ με καταστήσῃς τὸν εὐτυχέστερον τῶν θνητῶν.

Ἀνίσχυος τότε ἐκείνη καὶ καταπόρφυρος διὰ τὴν παρεκτροπὴν της, ἔρριπτε πρὸς τὰ κάτω τὸ βλέμμα καὶ πόλιν δὲν ἀπῆντα. Καὶ τὴν ἡγάπα τότε ἐκεῖνος ἀκόμη περισσότερο διὰ τὴν σιωπὴν της αὐτῆν, διὰ τὴν ἀσθηρότητα τοῦ χαρακτῆρός της.

Ἐσιώπα, ἀλλ' ὅποια πάλη διεξήγετο ἐντὸς της! Ὀλόκληρος χεῖμαρρος ἀγάπης ἀνῆρχετο ἐπὶ τῶν χειλέων της, τὸν ὁποῖον φόβος τις ἀόριστος κατέπιπεν.

— Ἐάν με λησμονήσῃ, ἐσκέπτετο, καὶ μείνῃ ἐπὶ τοῦ ἀγνοῦ μειώπου μου ἡ κηλὶς τοῦ σκανδάλου! Ὅχι, δὲν θὰ ρυπάνω ἐγὼ τὸ καθαρὸν τῆς οἰκογενείας μου ὄνομα. Καὶ ὅμως τὸν ἀγαπῶ τὸ αἰσθάνομαι αὐτὸν καὶ μόνον ἔχω ὡς προστάτην καὶ φίλον. Ὡ! ἐάν ἐγνώριζε τὰ βάσανά μου, τὰς στεριότητας μου! Ἄλλ' οὐδέποτε θὰ τῷ φανερώσω τὴν ἀκόμη διατηρεῖται ἐντὸς μου ἡ υπερφάνεια τῆς ἀριστοκρατικῆς μου καταγωγῆς· μοὶ φαίνεται τὸσον ἐξευτελιστικὸν νὰ ὁμιλῇ τις περὶ χρημάτων εἰς τὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον ἀγαπᾷ!

Ἀπόγευμά τι μιᾶς Πέμπτης, πρώτη ἐκείνη ἐφθασεν εἰς τὸν τόπον τῆς συνεντεύξεώς των· ἐκάθησεν ὀπισθεν τοῦ βράχου καὶ ἐσκέπτετο πορευτῆρὶ περὶ καὶ ἐναγωνίως ἀνέμενε· κανεὶς ἢ ὑλόσσα μόνον ἠρέμας κατεφίλει τὸν βράχον.

— Φίλε μου, ἐμονολόγει, διατί ἀργοπορεῖς; Ἀφῆκα κατὰ μόνον τὴν ἀσθενῆ μου μητέρα, δια νὰ σε ἰδῶ ὀλίγα μόνον λεπτὰ καὶ λόβω θάρρος. Πόσον εἶμαι δυστυχῆς νὰ μὴ ἔχω κανένα εἰς τὸν κόσμον!

Αἰφνης ἐκεῖνος ἐφθασεν κάθιδρος· τὰ δάκρυα τῆς Μαρίας τὸν ἐλύπησαν πολὺ.

— Διατί κλαίεις πάλιν; — Ἐφοβήθην μὴ δὲν ἔλθῃς· ἡ κατάστασις τῆς μητρός μου ἐδειώθη καὶ ἔχω ἀνάγκην νὰ λάβω ἀπὸ σὲ παρηγορίαν. Ἄν ἡ μήτηρ μου ἀποθάνῃ, σὲ μόνον, Εὐγένιε, θὰ ἔχω στήριγμα· ἀλλ' ἂν καὶ σὺ μὲ ἀφίσις; Πῶς εἶναι δυνατόν σὺ νὰ συνδεθῆς μὲ μίαν πτωχὴν καὶ ταπεινὴν; Ἐντὸς ὀλίγου θὰ γείνης μέγας καὶ θὰ εὐρεθῆς εἰς στενοχωρίαν, ὅταν ἐξαγακσοθῆς νὰ μοι δώσῃς τὸ ὄνομά σου· γαί, αἰσθάνομαι, ὅτι ἡ ἀγάπη μου μὲ καθιστᾷ ἴσην ἀπέναντι σου, ἐνώπιον ὅμως τοῦ κόσμου εἶμαι κατωτέρα σου· ὁ κόσμος, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, σήμασον δὲν βλέπει τιμιότητα, φρονήσιν, ἀγνότητα· ἡ λάμπρις τοῦ χρυσοῦ καὶ τῆς μετόξης τὸν θυμβοναί· κατ' αὐτόν, μίαν ταπεινὴν ἐργάτιν δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἔχῃ εὐγενῆ αἰσθήματα· οὐδέποτε λοιπὸν θὰ δυνηθῶ νὰ κατολόβω πλησίον σου θέσιν· εἰς τῶν ἐπικρίσεων τῆς ὑψηλῆς κοινωνίας, εἰς τὴν ὁποῖαν οὐ ζῆς. Σὲ ἀγαπῶ δι' ἀπειροῦ καὶ λεπτῆς ἀγάπης, θέλω δὲ νὰ σε ἀγαπήσω περισσότερο, πλὴν δυνάμεις δὲν ἔχω· οἱ κόποι καὶ αἱ ἀγρυπνίαι μὲ ἐξήντησαν.

Ἐγούσα δὲ ταῦτα ἡ Μαρία, κατέκαιε διὰ τῶν πυρίων λόγων καὶ δακρύων της τὴν καρδίαν τοῦ φλυ τοῦ.

— Σὲ ἀγαπῶ πολὺ, ἐξηκολούθησεν· ἀλλ' αἱ ἀπαιτήσεις τῆς ζωῆς δὲν ἱκανοποιοῦνται μόνον διὰ τῆς ἀγάπης· ὁ ἄνθρωπος, διὰ νὰ ζήσῃ σήμερον, ἔχει ἀνάγκην χρημάτων, χάριν δὲ αὐτῶν θυσιάζει συνήθως ὁ ἄνηρ καὶ καρδίαν καὶ ἀγνὴν ψυχὴν. Γνωρίζω, ὅτι πολλαὶ πλούσιαι καὶ ὠραῖαι νεάνιδες

εἶναι ἐτοιμοὶ νὰ ἐξαγοράσωσι τὴν δόξαν σου τὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποῖαν ἡ δόξα θὰ στέψῃ τὸ μέτωπόν σου· εἶμαι βεβαία, ὅτι ἡ λάμπρις τοῦ χρηματός θὰ σὲ παρασύρῃ καὶ θὰ μετανοήσῃς, διότι μὲ ἠγῶπιος· ἄφες με λοιπὸν, διότι μετ' ἐμοῦ θὰ δυστυχῆσῃς· δὲν θέλω ἐγὼ νὰ γείνω πρόσκομμα τῆς εὐτυχίας καὶ τοῦ μεγάλου μέλλοντός σου.

Ὁ Εὐγένιος εἰς πάντα ταῦτα δὲν ἀπῆντα· εἶχε καὶ αὐτὸς σκεφθῆ τὴν δύσκολον θέσιν, εἰς τὴν ὁποῖαν εὐρίσκατο, πλὴν ἡγάπα, καὶ πολὺ μάλιστα, τὴν Μαρίαν. Τὴν ἡγάπα, διότι ἐγνώριζε τὴν τιμιότητά της, τὴν ἀγαθὴν ψυχὴν της, τὸν ἐνάρετον καὶ ἀπλοῦν βίον της.

— Σὲ ἀγαπῶ, Μαρία, ἀνεφώνισεν αἰφνης, στενοχωρηθεὶς ἐκ τῶν λόγων της· σὺ μοι φέρεις τὴν χαρὰν καὶ εὐτυχίαν· σὲ ἔστισα εἰκόνα εἰς τὴν καρδίαν μου, τὴν ὁποῖαν θὰ προσκυνῶ πάντοτε ἀδιαφορῶ διὰ τὰς κρίσεις τοῦ κοινῶ· ἐντὸς ὀλίγου ἡ τελευταία εἰκὼν μου βραβεύεται καὶ θὰ ἔχωμεν πολλὰ χρήματα· εἰπέ μοι λοιπὸν, τί θέλεις; ἡ ἐπιθυμία σου εἶναι αὐστηρὰ διαταγὴ δι' ἐμὲ· εἰς σὲ ὀφείλω τὴν δόξαν μου, διότι σὺ μοι ἐπέπνευσες τὰς εἰκόνας, διὰ τὰς ὁποίας βραβεύομαι ἤδη· πῶς λοιπὸν λέγεις, ὅτι εἶσαι κατωτέρα μου; Ἄφες λοιπὸν, Μαρία, αὐτὰς τὰς σκέψεις.

— Φίλε μου, ἀπήντησε σερβρῶς ἡ Μαρία. Τὰ πράγματα μὲ ἀναγκάζουσι νὰ μὴ ὁμιλῶ περὶ εὐτυχίας ἀορίστου· ἡ μήτηρ μου ἔχει ἀνάγκην περιποιησῆσαι καὶ καιρὸς δὲν μοι μένει νὰ ἐργασθῶ· πῶς λοιπὸν θέλω τὴν περιποιηθῆ χωρὶς χρήματα;

— Ἐχε ὑπόμονην ὀλίγας ἡμέρας ἀκόμη· ἡ εἰκὼν μου ἐτελείωσεν· τὴν προσεχῆ συνάντησίν μας θὰ σοὶ δώσω ὀλίγα, ἐργότερον δὲ περισσότερα.

— Σ' εὐχαριστῶ, Εὐγένιε· θὰ προσπαθῶ νὰ φαίω ἀξία τῆς εὐγενείας σου αὐτῆς· χαῖρε.

Μὲ ὅλα ὅμως ταῦτα ἡ Μαρία ἦτο εἰς ἄκρον στενοχωρημένη, διότι δὲν εἶχε χρήματα ν' ἀνακουφίω τὴν ἀσθεῖν τῆς μητέρας.

Ἡ ἐπομένη Πέμπτη, τὴν ὁποῖαν μὲ τόσην ἀνυπομονησίαν ἀνέμενε ἡ Μαρία, ἐφθασεν· Ἐξῆλθε κατὰ τὴν ὀρισμένην ὥραν· τὴν φορὰν ὅμως ταύτην δὲν ἐσκέπτετο πλέον τὸν Εὐγένιον, ἀλλὰ τὰ χρήματα.

Ὁ Εὐγένιος, κοθισμένος εἰς τὸν βράχον, ἀνέμενε. Διατί εἶσαι τὸσον ἐξηντημένη, Μαρία; τί ἐπαθε; πῶς εἶναι ἡ μητέρα σου;

— Εἶμαι πολὺ δυστυχῆς, Εὐγένιε· ἡ κατάστασις τῆς μητρός μου ἐδειώθη· θέλω νὰ τὴν περιποιηθῶ, ἀλλὰ χρήματα δὲν ἔχω· ναι, σοῦ ζητῶ σήμερον ἀνευθιρίαστως χρήματα, διότι οὐ εἶσαι ὁ στενωτέρως καὶ τιμιώτερος φίλος μου.

— Μαρία, εἶπε, συγχώρησόν με· ἀκουσίως διέπραξα σφάλμα, προσκορεύσαν εἰς τὴν φιλίαν μας ἴσως· ὁ ἔρως σου μὲ κατέστησε καλόν, καλλίτερον τοῦ ὅ,τι ἦμην. Σήμερον ἀκριβῶς συνήντησα πτωχὴν τινα κόρην δυστυχῆ καὶ ἀπροσάειτον· ἠσθάνθη πρὸς αὐτὴν βαθὺν οἶκτον, ἐλησμώνησα τὴν πρὸς σὲ ὑπόσχασίν μου καὶ τῇ ἔδωσα πᾶν ὅ,τι εἶχον.

Ἡ Μαρία ἀποτόμως ἠγέρθη· ἡ δειλὴ ἐκείνη κόρη κατέστη ἤδη ἀπειλητικὴ καὶ τῷ εἶπε μὲ τραχίαν φωνήν:

— Ἐντὸς μιᾶς καὶ μόνης ἑβδομάδος λησμονεῖς τὰς ὑποσχέσεις σου;

Τὸν ἐχαιρέτησε ψυχρῶς καὶ ἀνεχώρησεν. Ἐκεῖνος ἐμεινεν ἐκκληκτός· δὲν ἀνέμενε τοιαύτην λύσιν τῆς εἰλικρινοῦς ἐξομολογήσεώς του.

— Πόσον αἱ γυναῖκες εἶναι ἐγωῖστριαί! ἐψηθύρισεν, ὅταν ἡ Μαρία ἀπεμακρύνθη.

Εἰς τὴν οἰκίαν εἶδεν τὴν μητέρα της καταπλεγμένην ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ· τὴν ἀνεκοίφισεν μὲ πολλὰς περιποιήσεις· διαρκῶς τὴν ἠσπάζετο, ἐνῶ μὲ τὰ δάκρυά της κατέβρεχε τὸ πρόσωπον τῆς προσφιλοῦς της ἀσθενοῦς.

— Πές μου, μαουλά μου, πές μου τί θέλεις, τί ἔχεις; πές μου τί ἐπιθυμεῖς; εἶμαι πρόθυμος νὰ σοὶ το φέρω.

Ἐθώπευσε τότε ἡ ἀδύνατος χεὶρ τῆς μητρός τὴν κόρην τῆς Μαρίας· εἶχε κλειστοὺς τὺς ὀφθαλμούς· καὶ ἐφαίνετο εὐχαριστημένη, ἀκούουσα τοὺς θεραπευτικούς λόγους τῆς φιλοστόργου κόρης.

Τὴν ἀκόλουθον Πέμπτην, ἀκριβῶς κατὰ τὴν ὥραν τῆς συνεντεύξεώς των, ὁ Εὐγένιος ἐβάδιζε πρὸς τὸν βράχον, εὐτυχῆς τώρα, διότι ἔφερε χρήματα πρὸς ἀνακούφισιν τῆς ἀγαπῆτῆς του φίλης· τὴν χαρὰν τοῦ αὐτῆν διέκαψε νεκρικὴ πομπή, τὴν ὁποῖαν καθ' ὁδὸν συνήντησε· προχωρεῖ καὶ παρατηρεῖ ἐντὸς τοῦ φερέτρου νεκρὰν τὴν μητέρα τῆς δυστυχοῦς φίλης του· πλησίον τοῦ φερέτρου διακρίνει στέφανον ἐκ λευκῶν ἀνθέων, φέροντα ἐπὶ λόχρου ταινίας τὰς λέξεις:

Τῇ προσφιλεῖ μοι μητρὶ ἡ ἀπαρηγόρητος θυγάτηρ Μαρία.

Ῥίγος κατέλαβε τὸν δυστυχῆ· ἔθεσε τὸ πρόσωπόν του ἐντὸς τῶν χειρῶν καὶ ἔκλαυσεν ὡς γυνή. Διὰ ν' ἀποφύγῃ τὰς κακὰς γλώσσας, ἀπεμακρύνθη. Τὴν ἐπομένην καὶ μεθεπομένην ἡμέραν ἀνεζήτησε τὴν Μαρίαν, ἀλλ' εὐδαμοῦ ἕβρεν αὐτὴν· ὁ οἶκός της ἦτο κατάκλειστος καὶ ἔρημος· ἀπελις καὶ πλήρης πόνου διήρχετο τὰς ἡμέρας, ὅτε λαμβάνει τὴν ἀκόλουθον ἐπιστολήν:

Ἀγαπητὴ φίλε,

Τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν θ' ἀναγνώσῃς τὴν παροῦσάν μου, θὰ εὐρίσκωμαι μακρὰν σου· δὲν σοὶ λέγω ποῦ, διότι δὲν θέλω νὰ μ' ἐπανεύρῃς. Ἡ καλή μου μήτηρ ἀπέθανεν· ἔμεινα λοιπὸν μόνη καὶ ὄρφανή εἰς τὸν κόσμον τοῦτον. Συγχώρησόν με διότι σὲ ἀφίνω· δὲν θέλω νὰ εἶμαι βάρος εἰς σὲ καὶ πρόσκομμα εἰς τὸ λαμπρὸν σου μέλλον· δὲν ἦτο τυχερὸν νὰ συνδεθῶμεν ἐν τῇ εἰλικρινεῖ ἐκείνῃ ἐξομολογήσει σου διέκρινα ἀτέλειάν τινα τῆς πρὸς ἐμὲ ἀγάπης σου· ἀφίσωμεν τὴν ἰσρὰν ἀγάπην μας ἀπηλλαγμένην πάσης ἰδιοτρόπου ἀδυναμίας καὶ ἄς ζήσωμεν εἰς τὸ ἐξῆς χωρισμένοι μὲ τὰς ὠραίας ἐκείνας ἀναμνήσεις μας. Ἄνευ ἐμοῦ οὐ θὰ ἀνέλθῃς ὑψηλότερον, καὶ ἐγὼ θὰ ζῶ μὲ ἡσυχωτέραν συνείδησιν.

Ἐναποθέτουσα γλυκὴν ἀσπασμόν διὰ σὲ ἐπὶ τοῦ χάρτου τούτου, σὲ συμβολεύω συγχρόνως εἰς τὸ ἐξῆς νὰ μὴ διδῇς ὑποσχέσεις, ὅταν γνωρίζῃς, ὅτι δὲν ἔχεις τὴν δύναμιν νὰ τηρήσῃς αὐτάς.

Ἡ δυστυχῆς φίλη σου Μαρία.

— Τόσον λοιπὸν σκληρῶς μὲ τιμωρεῖς, Μαρία! ἐφώνησεν ὁ Εὐγένιος, διπλόνων τὸν μικρὸν ἐκεῖνον χάρτην, ὅστις συνέτριψε τὴν καρδίαν του, τὴν εὐτυχίαν τῆς ζωῆς του.

Μυροβόλον τιὰ πρῶϊαν τοῦ ἔαρος, ἰσπεὺς τις βαδίζει βραδέως ἐξωθεν χωρίου τινὸς ἐν μέσφ μαγευτικῆς κοιλάδος, εἰς τὸ βάθος τῆς ὁποίας διακρίνεται κομψὸς ἀπομεμονωμένος οἰκίσκος· φθάνει πρὸς τῆς ξυλίνης αὐτοῦ θύρας, κατέρχεται τοῦ ἵππου, τοποθετεῖ πίνακα ἐπὶ μικροῦ τρίποδος καὶ ἀρχίζει διὰ τοῦ χροσιτῆρός του ν' ἀντιγράφῃ τὴν ὠρσίαν κοιλάδα μετὰ τοῦ ποιητικοῦ οἰκίσκου.

Εἶναι ὁ Εὐγένιος, τὸν ὁποῖον ἡ ἀσπλαγχνος μοῖρα θέτει καὶ πάλιν ἐπὶ τὰ ἴχνη τῆς φίλης του Μαρίας.

Παρά τινος διαβάτου μανθάνει, ὅτι ὁ οἰκίσκος αὐτὸς ἀνήκει εἰς ἐνάρετόν τινα καὶ εὐσεβῆ γυναικα, ἣτις ἀφιέρωσε τὸν βίον της ὑπὲρ τῶν ὄρφανῶν τοῦ χωρίου· οὐδεὶς γνωρίζει τὸ παρελθόν της, πλὴν τὰ ἔργα της καὶ ὁ βίος της μαρτυροῦσι τὴν ἀγαθὴν καρδίαν της, τὴν τιμιότητα τοῦ χαρακτῆρός της. Ἐργάζεται διαρκῶς, τὸ δὲ προῖόν της ἐργασίας της διαθέτει ὑπὲρ τῶν ὄρφανῶν καὶ ἀποκλήρων τοῦ χωρίου καὶ ὡς ἐκ τούτου εἶναι γνωστὴ εἰς ὄλους ὑπὸ τὸ ὄνομα «μήτηρ τῶν ὄρφανῶν». Ὁ διαβάτης ἀπῆλθεν, ὁ δὲ Εὐγένιος ἀφῆκε τὸν χροσιτῆρα καὶ ἐσκέπτετο· ἡ καρδία του ἠρχισε νὰ πάλλῃ σφοδρῶς· ἐνδόμυχος φωνῆ τῷ ἔλεγεν, ὅτι ὀπισθεν τῆς ἀπεργίττι· ἐκείνης ξυλίνης θύρας εὐρίσκατο ἡ ἀγαπητὴ του φίλη.

Αἰφνης ἡ θύρα ἀνοίγει καὶ γυνὴ τεσσαρακοντοῦτις μὲ μέλαιναν ἐνδυμασίαν ἀναφαίνεται μόλις ἠτένιος τὸν Εὐγένιον, ὀπισθοχώρησε κάτωχρος.

— Μαρία, εἶσαι σὺ;

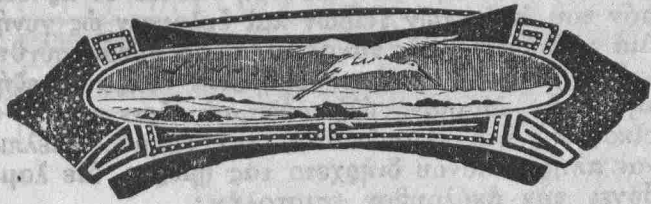
— Ὁ Εὐγένιος! γλυκεῖά τις φωνὴ ἐψυθύρισεν.

Περισσότερα εὐδεὶς προσέθηκε μόνον ὁ ἥλιος κατέλουζεν ἀμφοτέροις μὲ τὸ ζωηρόν του φῶς καὶ τὸ κελάδημα τῶν πτηνῶν μετὰ τοῦ ψιθύρου τῶν δροσολούσων πεύκων· ἐλίκνιζε τὰς μετανοούσας καρδίας των, αἰτινες ἐπαλλον τῶρα τὸ παράπονον των. Ἡ εὐτυχία καὶ τῶν δύο, συντετριμμένη, εἰς μύρια τεμάχια, ἔκειτο ἤδη πρὸ τῶν ποδῶν των.

Παρ' ὅλας τὰς παρακινήσεις τοῦ Εὐγενίου, ἡ Μαρία δὲν ἠθέλησε πλέον νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ καὶ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν οἰκίσκον της καὶ τὰ ὄρφανά της, μεθ' ὧν συνεδέετο διὰ τόσων εὐγενῶν ἀνεμνήσεων. Τὸν παρεκάλεσε νὰ ἐρχηταί εἰς ἐπισκέψιν της καὶ τῷ ὑπεσχέθη, ὅτι θὰ τὸν ἡγάπα πολὺ, ὡς ἀδελφόν της πλέον, ὡς ἀγνόν της φίλον.

Ὁ Εὐγένιος ὑπήκουσεν εἰς τὰς θελήσεις τῆς Μαρίας καὶ τῇ ὑπεσχέθη συνάμα, τῶρα, ὁπότε πλέον ἦτο πλιύσιος, ν' ἀνεγίρη εἰς τὸ μέρος αὐτὸ κτίριον, ἐν τῷ ὁποῖο νὰ διατρέφονται ἀνέτως πολλὰ ὄρφανά.

Τὴν φορὰν ταύτην ὁ Εὐγένιος δὲν ἐλησμώνησε τὴν ὑπόσχεσίν του· μετ' ὀλίγας ἡμέρας, ὅστις διήρχετο ἐκεῖθεν, παρετήρει πλῆθος ἐργατῶν, οἱ ὅποιοι μετὰ σπουδῆς ἐκίχον τὸ ὑπὸ τοῦ Εὐγενίου ἀνεγειρόμενον αὐλοῦν τῶν ὄρφανῶν, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου ἐτάφησαν τὰ εὐγενῆ ὄνειρα καὶ οἱ ὠραῖοι πόθοι τῶν δύο τούτων πιστῶν, πλὴν ἀπερισκέπτων, φίλων.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

ΤΑ ΖΩΙΑ ΕΧΟΥΝ ΣΥΝΕΙΔΗΣΙΝ ;

(συνέχεια από σελ. 404 και τέλος)

Θέλτε και παράδειγμα αγάπης, μακροθυμίας προς τὸν ἐχθρόν, ἀκόμη και προσιασίας του ἐν ὄργῃ κινδύνου ;

Λοιπόν, κατὰ τὸν δόκτορα Βίκοη, δύο σπιτοσκυλλα τῆς γειτονίας του πρὸ καιροῦ δὲν εὐρίσκοντο εἰς ὀμίλῳ σχέσεις. Μίαν ἡμέραν συνηγήθησαν και ἀλληλεφινώθησαν, μέχρι τελείας ἡττης τοῦ ἐτέρου. Φαίνεται ὅμως, ὅτι ἔως ἐδῶ περιωρίσθη ἡ ἔχθρα και ἡ κακία των, διότι μετὰ τινὰς ἡμέρας παρατηρήθη, ὅτι και οἱ δύο σκύλλοι ἔζων ἀδελφικῶς, με ζηλευτὴν ἀγάπην, μοιραζόμενοι ἀκόμη και τὸ φαγητόν των.

Ὁ φυσιοδίφης Φραγκλίνος, εἰς τὸ σύγγραμμά του «Περὶ τῆς ζωῆς τῶν ζῴων», μεταξύ ἄλλων διηγείται και τὰ ἑξῆς :

Δύο πελώριοι σκύλλοι τῆς Νέας Γῆς ἀγρίως συνεπλάκησαν μίαν ἡμέραν ἐπὶ ἀμρικανικοῦ πλοίου. Ὁ εἰς ἑξ' αὐτῶν, ὁ νικηθεὶς, τρεῖς εἰς φυγῆν, ἀπὸ τὴν παραζάλην του ἔπεσεν ἔξω ἀπὸ τὸ πλοῖον, ὅπου ἀσφαλῶς θὰ ἐπνίγετο. Ὁ νικητὴς τὸ ἀντελήφθη και, λησμονῶν κάθε προτέραν ἔχθραν του, ἐρριφθη εἰς τὴν θαλάσσαν και κολυμβῶν ἔφθασε μέχρι τοῦ κινδυνεύοντος ὀμοφύλου του, τὸν ὀποῖον και ἔσωσεν ἀπὸ ἀφευκτον καταστροφῆν.

Ἴδου και εὐποιίας παράδειγμα :

Ὁ ἱατρὸς Οὐσαί γράφει :

— Ἐπάνω εἰς διαυγέστατο νεράκι ποταμίου παύζον πέντε μακρὰ ἀγριοπαπια. Κάποιο χαμίρι ἀπὸ τὴν ἀπέναντι ὄχθην με πέτραν κτυπῶ μίαν ἀπὸ αὐτιά. Αἱ ἄλλοι πετοῦν μακρὰ, ἡ δὲ κτυπημένη σύρεται ἀπὸ το ρεῦμα, διότι δὲν εἰμπορεῖ νὰ πετάξῃ. Μετ' ὀλίγον ἐπιστρέφουν αἱ τέσσαρες ἄλλοι και με περυγίσματα και ἄλλος πρυοκυθείας ὄθουν τὴν πληγωμένην πρὸς τὴν ξηράν, τὴν σηκώνουν με τὰ ρομφη των και φύγουν.

— Ἀυτοθυσία και ἀφοσίωσις.

Και ἄλλο :

Μία κανονικὴ καθ' ὄλα παρὰταξ, εἰς ἀνάπτυξιν κατὰ μέτωπον, φαίνεται πλὴ ὕψηλὰ πρὸς τὸν οὐρανὸν νὰ κινῆται με πρωτοφανῆ τῶξιν και ἀκριβειαν. Εἶναι πελαργοί, γέρανοι και ἄλλα μεγάλα ἀποδημητικὰ πτηνα, τὰ ὀποῖα πετοῦν με τὸσπιν προσοχὴν και φροντιδα, διότι εἰς τὴν ράχιν των φέρουν ἄλλα μικρὰ ἀποδημητικὰ πτηνα, μεταφερόμενα εἰς τὰ μακρὰ μέρη τῆς ἀποδημίας των. Μόνον με τὸν τρόπον αὐτὸν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ἀπιδημήσουν τὰ μικρὰ και ἀσθενῆ πτυλάκια.

Δὲν σταματᾶ ἔως ἐδῶ τὸ περι ἄλληλοβοηθείας παράδειγμα.

Ὁ φυσιοδίφης Ἐδβαρ γράφει :

— Εἰς ἀπομακρυσμένην παραλίαν ἐπερίμεναν θαλάσσια χελιδόνια. Ἐκτύπησα ἕνα ἀπὸ αὐτιά, τὸ ὀποῖον πληγωμένον ἔπεσε στο νερὸ τῆς θαλάσσης. Ἀμέσως δύο ἄλλα χελιδόνια οπεύδουν, κρατοῦν τὸ πληγωμένον ἀπὸ τὰς δύο πτέρυγας και τὸ φέρουν παρέκει, εἰς ὀλίγων μέτρων ἀπόστασιν, ἐπάνω εἰς ἀπότομον βράχον, ὅπου, προσελθόντα και ἄλλα χελιδόνια, ἐπιδιδοντο εἰς τὴν περιθαλπιν τοῦ πληγωμένου. Το ἴδιον παρατηρήθη και μεταξύ μελισσῶν, ἀκόμη και μεταξύ μυρμηκῶν. Οὗτοι συχνὰ συμπλέκονται εἰς πεσματώδεις μεταξύ των μάχας, ἰδιαιτεροὶ δὲ ἑξ' αὐτῶν ὀμιλοὶ σπεύδοτες, περισυλλέγουν και περιαιλεφουν τοὺς πληγωμένους με σίελον. Κατὰ τὸν φυσιοδίφην Ρσομίρ, παρατηρήθη, ὅτι οἱ μύρμηκες ποτὲ δὲν ἐγκαταλείπουν τοὺς νεκροὺς των.

Κατὰ τὸ 1903 εἰς τοὺς σταύλους τοῦ Μποβιλ ἔζη μεγάλῃς ἡλικίας ἵππος, ὁ ὀποῖος δὲν εἶχε δύναμιν οὐτε το ἄχυρόν του νὰ μασήσῃ. Δύο ἄλλα πτησίον του νεαρὰ ἄλογα τὸ ἀντελήφθησαν και διὰ τοῦτο μασῶντα το ἄχυρον τὸ μετέδιδον εἰς τὸν γηραλέον ὀμοφύλον των, ὁ ὀποῖος κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον παρέτεινε τὴν ζωὴν του ἐπὶ δύο ἀκόμη

ἔτη. Ὁ Μελέτ εἶδεν εἰς τὰς Ἰνδίας κόρακας νὰ τρέφουν και νὰ περιποιοῦνται ἄλλους κόρακας τυφλοὺς· τὸ αὐτὸ παρατήρησε και ὁ Λουμπὲν νὰ γίνετα ἐπὶ πέντε μῆνας εἰς ἀκρωτηριασμένους μεγάλους μύρμηκας τῆς Ζηλανδίας.

Τέλος ὁ Ἐδβαρ ἀναφέρει τὸ ἑξῆς ἀπαράμιλλον παράδειγμα ἀφοσίωσως :

— Εἰς ἕν πτηνοτροφεῖον, μεταξύ ἄλλων πτηνῶν, ὕπηρχον και δύο μελισσοφάγοι. Μίαν ἡμέραν ὁ ἕνας ἑξ' αὐτῶν, ἐρίσας με ἄλλα μεγαλείτερα πτηνα, ἀπληγώθη εἰς διάφορα μέρη τοῦ σώματός του. Ὁ ἄλλος ὁ μελισσοφάγος, σπεύσας ἀμέσως, ἐβροήθησε τὸν πληγωμένον νὰ φθάσῃ ἔως εἰς τὴν γωνίαν τοῦ μεγάλου κλωβοῦ, ὅπου ἀπὸ πούπουλα και ἄλλας μαλακὰς οὐσίας προητοίμασε μαλακὸν κατάλυμα. Ὅλην τὴν ἡμέραν με τὸ ράμφος του ἔφραγεν εἰς τὸ πληγωμένο πουλι νερὸ και τροφήν, τὴν δὲ νύκτα τὸν ἐσκέπαζε με τὰς πτέρυγὰς του. Τοῦτο διήρκεσεν ἐπὶ ὀκτὼ ἡμέρας, μέχρι δηλαδὴ τελείας θεραπείας τοῦ συντρόφου του.

— Κατὰ τοῦ κινδύνου και τῆς καταστροφῆς.

Παράδειγμα πλήρους και μεθοδικωτάτης τακτικῆς, ἐν ὄργῃ μεγιστου κινδύνου, εἶναι τὸ ἑξῆς :

Ὁ Λουμπὲν γράφει :

— Εἰς κάποιαν πετρελαιοφόρον ἀνωφύρειαν τῆς Πανσυλβινίας ἀναβαίνει ἀτελεύτητος σειρά μυρμηκῶν, φορτωμένη διαφόρους προμηθείας τῆς. Ἐξαφνα ἀπὸ ἐκεῖ πλησίον ὀπὴν πυκνὸς μαῦρος καπνὸς ἀναγγέλλει τὴν ἀνάφλεξιν κάποιας πηγῆς πετρελαίου. Τὸ ἀνημμένον ρευστὸν μετ' ὀλίγον ἐκχύνεται πέριξ τῶν μυρμηκῶν. Κινεῖς ἑξ' αὐτῶν δὲν παραζαλιζεται. Σταμπτοῦν, παρατάσσονται καταλλήλως, και κατορθώνουν ἐντὸς ὀλίγου και τὴν ζωὴν των και τὰς προμηθείας των νὰ σώσουν ἀσφαλῆστατα.

Ὁ κ. Φουγιέ, εἰς πολυσέλιδον σύγγραμμά του, με χίλια ἄλλα παραδείγματα τοιαύτων σπανίων ἀρετῶν τῶν ζῴων, καταλήγει ὡς ἑξῆς : «Ποῖα ἐκ τῶν πρωτιστων ἀρετῶν δὲν ἀπαντᾶ και εἰς τὰ ἀτελέστατα ἀκόμη ζῴα; Και διατί, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, μόνον ὁ ἄνθρωπος νὰ ἔχη τὴν ἀξίωσιν, ὅτι εἶναι τὸ μοναδικὸν και τὸ τελειότατον κατὰ πάντα δημιουργημα; » Το ἴδιον γράφει και ὁ Μισελὲ εἰς ἰδιαιτέραν πραγματείαν του περὶ τῆς ζωῆς τῶν χελιδόνων. Ἀντι πάσης ἄλλης ἀπαντήσως και πρὸς τοὺς δύο φυσιοδίφας, ἄς ἀνομολογήσωμεν τὴν πανσοφίαν τοῦ Παντοδυνάμου, ὁ ὀποῖος τὰ παλυσήμιντα θεῖι χαρισμιά Του ἔδωκε και εἰς τὰ ὄντα αὐτιά, τὰ ὀποῖα ἀδικως ὁ ἄνθρωπος τὰ νομίζει ἀτελή. Τὸ ἀποδεικνύουν με τὸ περιπλέον τὰ ἀνωτέρω ἀναφερόμενα παραδείγματα.

ΑΝ. Φ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΞΕΝΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

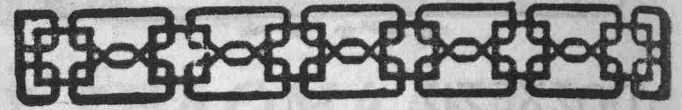
ἘΡΩΤΑΣ

Και βλέπονσι τοὺς ἐραστὰς ν' ὕμνοῦν τὰς ἐκλεκτάς των.
 Οὐδέποτε εὐρίσκουσιν αὐταῖς τι τὸ μεμπτεόν.
 Τὰ πάνθ' ὄρ' ἀξίεραστα τὸ πάθος των το καιόν.
 Ὡς κάτι τι τὸ τέλειον λογιζον τ' ἐλαττώματα
 Κ' ἕξέυρον νὰ τοῖς διδωσιν εὐνοϊκὰ ὀνόματα :
 Και ἡ ὄχρα γίνετ' εὐθὺς πρὸς ἴασμον συγκρίσιμος,
 Ἡ κορακόχρονα γίνετα μελάγχρους προσκυνήσιμος,
 Ἡ σκελετώδης ἀποκτᾶ ἀνάστημα γενναίας,
 Και ἡ ὀγκώδης γίνετα ὕπεροχος ἐν γένει.
 Ἡ ρυπαρὰ και χάριτος σχεδὸν ἐστρημένη,
 Ἐτέθη ὑπὸ τ' ὄνομα τῆς ἀφελῶς ὄραιας.
 Και πάλιν θεὰ φέρετα ἂν ἡ γιγαντιαία,
 Συγκέντρωσις τῶν τ' οὐρανοῦ ὀπότε ἡ πυγμαία.
 Ἡ ὕπερῆφανος γυνὴ ἀξία εἶναι στέμματος.
 Ἡ βλαῆ καλή, κ' ἡ πονηρὰ κάτοχος εἶναι πνεύματος,
 Ἡ φλύαρος μᾶς φέρετα εὐάρεστος τὸ ἦθος.
 Ἡ σιωπῶσα ἐντιμον διατηρεῖ σεμνότητα.

Οὕτω λοιπὸν κ' ὁ ἐραστὴς με ἔκτακτον σφοδρότητα
 Με τὰς ἐλλείψεις ἀγαπᾶ τὰ πρόσωπα συνήθως.

(Molière «Misanthrope»)

ΚΩΝΣΤ. Σ. ΚΑΡΑΜΟΥΣΑΝΗΣ

Charles Wagner

Η ΑΠΛΗ ΖΩΗ

II.—Τὸ πνεῦμα τῆς ἀπλότητος.

Ἡ ἠθικὴ ζωὴ παρουσιάζει μεγάλην ἀναλογίαν πρὸς τὴν ἐπιστημονικὴν ζωὴν. Και αὕτη ἀρχίζει κάπως συγκεχυμένως, δαπανᾶται εἰς δοκιμὰς και ἀναζητήσεις, πολλάκις δὲ περιπίπτει εἰς πλάνας. Ἀλλὰ διὰ τῆς συνεχοῦς ἐνεργείας και τῆς εἰλικρινοῦς ἐρεύνης, ὁ ἄνθρωπος κατορθώνει νὰ γνωρίσῃ καλλίτερον τὴν ζωὴν. Ὁ νόμος τότε τῷ ἀποκαλύπτετα και ὁ νόμος οὗτος εἶναι ἡ ἐκπλήρωσις τῆς ἀποστολῆς του. Ἐκεῖνος, ὅστις ἐπιδίδεται ἀλλοῦ, χάνει ζῶν τὸν λόγον τῆς ὕπαρξεως τῆς ζωῆς. Οὕτω πράττουν οἱ ἐγωῖσται, οἱ φιλήδονοι, οἱ δοξομανεῖς. Καταναλίσκουσι τὴν ὕπαρξιν, ὡς ἐκεῖνοι ποῦ τρώγουν τὸν σίτον προτοῦ ὀριμάσῃ. Τὸν ἐμποδίζουν νὰ φέρῃ τὸν καρπὸν του. Ἡ ζωὴ των εἶναι χαμένη ζωὴ.

Μὴ διασπαθίζῃς τὴν ζωὴν σου. Κάμε τὴν καρποφόρον.

III.—Ἡ ἀπλή σκέψις.

Ἡ ἀταξία πολλάκις ἐπικρατεῖ ἐπὶ τῆς σκέψεως· βαδίζει ἐντὸς ἀδιεξόδων ἀνευ προσανατολισμοῦ και ἀνευ διευθύνσεως.

Ἀφ' ἧς ὁ ἄνθρωπος ἀναγνωρίσει, ὅτι ἔχει τὸν σκοπὸν του, ὀργανώνει τὴν σκέψιν του ἀναλόγως. Κάθε τρόπον τοῦ σκέπτεσθαι, τοῦ ἐννοεῖν ἡ τοῦ κρίνειν, ὁ ὀποῖος δὲν τὸν καθιστᾶ καλλίτερον και ἰσχυρότερον, τὸν ἀπορρίπτει ὡς ἐπιβλαβῆ.

Κατὰ τὰς ἐπιχειρηματικὰς ἀποτυχίας μας συνειθίζομεν νὰ σκεπτάμεθα, ὅτι αἱ περιστάσεις μας ἦσαν δυσχερέστεραι ἢ πρότερον. Τὸ παρελθὸν δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐκτιμηθῇ δεόντως· δι' αὐτὸ ἡ κρίσις μας εἶναι ἐσφαλμένη.

Τὰ φῶτα, τὰ ὀποῖα ἡ ἀνθρωπότης ἀποκτᾶ, προχωροῦσα πρὸς τὰ ἐμπρός, ἴσως τῆ εἶναι μεγίστης χρησιμότητος, ἀλλὰ και ταῦτα αὐξάνουσιν ἐπίσης τὸ ποσὸν τῶν προβλημάτων. Ἡ δυσκολία οὐδέποτε ἀπέλιπεν· ἡ ἀγχίνουα εὔρε πάντοτε τὰ ἐμπόδια τῆς.

Καθὼς δὲν ὕπαρχει ἀνάγκη νὰ ἐξαντλήσετε ὄλας τὰς πηγὰς, διὰ νὰ σθέσετε τὴν δίψαν σας, ἐπίσης δὲν ὕπαρχει ἀνάγκη νὰ μάθετε τὰ πάντα, διὰ νὰ ζήσετε. Ἡ ἀνθρωπότης ζῆ πάντοτε με τινὰς στοιχειῶδεις προμηθείας.

ΔΙΑ ΤΑΣ
ΚΥΡΙΑΣ

— Η ΚΥΡΙΑ ΔΕΧΕΤΑΙ

Με τα λόγια αυτά η υπηρέτρια, η οποία ανοίγει την θύρα του σπιτιού, υποδέχεται τον επισκέπτην ή την επισκέπτριαν.

— ‘Η κυρία δέχεται.

Και ο φιλικός κύκλος σπεύδει εις το σαλόνι της κυρίας, που δέχεται. Διατί; Έκ συνηθείας; εκ πόθου προς τέρπιν; εξ υποχρεώσεως;

Δεν εξετάζω εδώ την άποψιν αυτήν. ‘Η κυρία δέχεται, άρκει, και συγκεντρώνει τον φιλικόν της κόσμον εις το σαλόνι και μετ’ αυτού περνά δύο έως τρεις ώρας.

‘Η κυρία δέχεται. Δι’ αυτό γνωρίζει, ότι πρέπει να υποχρεώση τον κόσμον της. Μίαν εβδομάδα προετοιμάζεται. Άνανεώνει τα φθαρμένα έπιπλα του σαλονιού, αντικαθιστά μερικές γαρνιτούρες, διαρρυθμίζει την έπιπλωσιν, όταν δ’ έλθη η ημέρα, παραγγέλλει τα έκλεκτότερα γλυκύσματα και ποτά εις τους προμηθευτάς και ζαχαροπλάστας της.

Το τηλεφώνον συγκλονίζεται την ημέραν εκείνην.

— Τρίν... , τρίν... , τρίν...
— Άλλό, ή τουρτά δεν ήλθεν ακόμη, τα πτιφούρ δεν επέτυχαν, πρέπει να τ’ ανταλλάξετε με σοκολάτες, φροντίστε τα παγωτά να μην άργήσουν... Τρίν... , τρίν... , τρίν... .

Όλα αυτά είναι ώραία. είναι καλά, έν τούτοις νομίζετε, κυρία μου, ότι είναι τά μόνα;

‘Αν τό πιστεύετε, άπατάσθε.

‘Αν ό κόσμος είχαν ανάγκην να ιδή έπιπλα και σερβίτσια, θα έπήγαινε εις την πρώτην τυχεύσαν λέσχην ή εις κανέν ξενοδοχείον.

‘Αν ήθελε να φάγη γλυκύσματα, και αυτός έχει εις την διαθεσίαν του τον ζαχαροπλάστην σας. Διατί σας έπισκέπτεται λοιπόν; Διά τίποτε άλλο, τό όποιον δεν έλπίζει να εύρη ούτε αυτού ούτε εκεί; δια την πνευματικήν άπολαυσιν, την όποιαν του ήπόσχεσθε. Άλλά έφροντίσατε περι αυτής; Έφροντίσατε ό κόσμος σας να μη πλήξη από φλυαρίας τετριμμένας και όχληράς, από κανκάν άθλια, από κωινωτυπίος κουραστικής μικρολογίας, τό όποιον όμως να μη θιγη την σχολαστικότητα, άνώτερον της

χυδαίας κακολογίας, τό όποιον όμως να μη είναι διάλεξις από του άμβωνος

Πρός τούτο δεν άπαιτείται μόνον άνάπτυξις, αλλά και πολλή καλοσύνη, άπαιτείται πολλή λεπτότης και φυσική εύγένεια.

Κυρία, άν ή τουρτά σας δεν έχη έπιτύχει, θα κατηγορήσουν τον ζαχαροπλάστην σας. άν όμως τά θέματά σας είναι άνούσια και κοινά, θα κατηγορήσουν τό πνευμά σας.

Έφροντίσατε να μη ύποστήτε την φοβερήν αυτήν κατηγορίαν;

ΑΦΘΟΝΑ ΜΑΛΛΙΑ

‘Η κυρία Έσθήρ Emery της Ν. ‘Υόρκης έχει τά ώραίωτερα και πλουσιώτερα μαλλιά, τά όποια, όταν τά άφιση λυτά, σχηματίζουν περι τον κορμόν της έν είδος manteau πυκνοτάτου. ‘Η κυρία αυτή δεν είχε την άφθονον αυτήν κόμην ανέκαθεν. Τούναντιόν μάλιστα, μέχρι πρό έτους τα μαλλιά της έπιπτον και ήτο σχεδόν φακρά. Μετεχειρίσθη πλλάς σκευασίας, άλλ’ όλαι ούδέν έδωσαν άποτέλεσμα. Μία μόνον σκευασία, την όποιαν ιδιαιτέρως κατασκεύασεν, έντός όλιγου χρόνου όχι μόνον την άπήλλοξεν από την όχληράν πτώσιν των τριχών, αλλά και της έδωσε τά ώραία άφθονα μαλλιά, που κατέχει. ‘Η σκευασία αυτή είναι ή εξής:

Lavona	30	gram.
Menthol cristallisé	07	-
Alcool 90o	50	»
Υδωρ δ. ύ. ισομένον	45	»

‘Αφού άνεκάτωσε καλώς τά άνωτέρω, έλάμβανεν έκ του μίγματος και επέθετε δια του δικτύλου παρά τάς ρίζας των τριχών, καθ’ έκάστην έσπέραν. Τα άποτελέσματα ήσαν τά εξής: την πρώτην εβδομάδα έπαυσεν ή πτώσις των τριχών, έντός μηνός δέ ήρχισε νέα τριχοφυία. ‘Η άλιφή έπαναλαμβάνεται μέχρις έπιτυχίας ποθητού άποτελέσματος. Προσέξατε όμως μη άφίσσετε την άλοιφήν επί του προσώπου, όπου δεν θέλετε να φυώσι τρίχες.

ΙΑΝΘΗ

ΓΝΟΜΑΙ

Μεταχειρίζου τους μεγάλους, καθώς τό πύρ. Μή εισαι ποτέ ούτε πολύ κοινά, ούτε πολύ μακρान των.

‘Εχετε θλίψιν; Προσηλώσατε τό βλέμμα σας επί ενός παιδιου, τό όποιον κειμάται και τό όποιον ούδενία φροντίς ταράσσει και ούδέν δειρον άνηουχεί. Έκ της θέας της άθωότητος ταύτης θα αισθανθήτε την θλίψιν σας να μειριάζεται.

ΠΕΖΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΘΕΡΙΝΗ ΑΜΦΙΛΥΚΗ

‘Από τον πευκοφυτευμένον λοφίσκον του ώραίου νησιού παρατηρώ την χρυσοπόρφυρον άμφιλύκην, που στολίζει με τό ύπέροχον μεγαλείον της τό μέρος αυτό του όρίζοντος. Τά μάτια, καρφωμένα εις την θαυμασίαν αυτήν πυξίδα, παρακολουθούν μαγευμένα την βραδείαν, την ασύλληπτον εξέλιξιν των χρωμάτων της.

Τά έχει δημιουργήσει ό θερινός ήλιος. ‘Αφού κατά την ούρανίαν σταδιοδρομίαν του ώρίμασε τό ζανθό στάχυ, άφού έδωσε λίγο χρώμα ακόμη και έγλύκανε τον χυμόν του άώρου σταφυλιού, άφού έστεψε τό μέτωπον του άγρότου με της μπριλαντένιες σταγόνες του ιδρώτος, έρχεται τώρα ό μέγας δημιουργός, ως άλλος καλλιτέχνης, να σκορπίση εις τον ούρανόν και την θάλασσαν, εις τό άλσος και την παραλίαν, την μαγείαν των γλυκυτέρων χρωμάτων, την ασύλληπτον άρμονίαν της πορφύρας, του βύσσου και του άχρου.

Τώρα τό βλέμμα είμπορεί να τον άτενίση και ή ψυχή άρέσκεται να έναποθέτη εις αυτόν τά όνειρά της, τους πόθους και έλπίδας της. Κ’ εκείνος, μέγας δημιουργός της ζωής, αιώνιος μάρτυς της δινουμένης ανθρωπότητος, σκορπίζει μαζί με τά ώραία χρώματα και την γαλήνην, την ρέμβην, την ανακούφισιν.

‘Από τον πευκοφυτευμένον λοφίσκον του ώραίου νησιού παρατηρώ την χρυσοπόρφυρον άμφιλύκην. Είς τά χρώματά της τά φαιδρά, όλα γύρω λαμβάνουν μίαν νέαν ζωήν, και μαζί μ’ αυτά και ή θαμμένες έλπίδες μου.

Θύμος.

ΦΛΟΓΕΡΟΣ ΕΡΩΣ

Ο ΠΑΥΛΟΣ ΓΙΟΥΝΙΣΤΣ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΝΑΤΑΛΙΑΝ ΔΟΡΜΙΤΣ

‘Ιούλιος 18**

« Ώραία μου Νατάλια!

‘Από τό άφθαστον μυστήριον των δύο ώραίων Σου μοτιών έμπνέομαι τάς τρυφεράς μου και περιπαθείς αυτός σελίδας. Είναι άνεξάντητοι, όπως τά θέληγρά Σου τά θαυμοσια. άπεριόριστοι κι άστείρευτοι, όπως ή χωρίς Σου και ή άπόλαυσις Σου. Είναι σελιδες ποτισμένα με ζωην, γραμμαί με της ψυχής μου τον χυμόν γραμμένα, ύπέρτεραι κι από τις δέκα έντολάς, που ύληγόρευσε στον Μαυρήν τό στόμα του Θεού κ’ έχαροξεν ό πρώτος δάκτυλος Του. Είναι τά έπη τά χρυσά που μόνον ή δική μου ή ψυχή μπορεί να φαντασθή και να ύταγορεύση, διότι μόνον ή δική μου ή ψυχή με την πειό εύμορφην του κόσμου Κόρην είν’ έρωτευμένη...

‘Εκείνος, που έρωτεύεται με Σε, με τον Θεόν, Νατάλιά μου, είν’ έρωτευμένος!

» ‘Αν ήξευρες τό πόσον Σ’ αγαπώ!

» ‘Αν ή μπορούσες να ήξευρες πόσον άπέραντα μου έχαμες τό στήθη!... ποσον άπεριόριστον μου έχαμες τον νούν και την ψυχήν!...

» ‘Αν ή μπορούσα να Σου πώ τό τί πραγματικώς αισθάνομαι για Σενα!... τό πώς Σε αγαπώ!...

» ‘Αλλα δεν λεγεται ποτέ με λογια ή ‘Ιδέα, δεν γράσσεται με γράμματα ό Θρούλλος τ’ ούρανου.

» ‘Ω! ή ‘Αγάπη ή άνή ή εύγενής και ή λεπτή ‘Αγάπη, που βγαίνει σαν μιά δέσις μεσ’ άπ’ των σπλάγγων μας τά βάθη και, σαν θυμίαμα γλυκύ, σκορπίζεται παντού κι’ ορματίζει την ζωήν μας... ‘Η ‘Αγάπη ή σεμνή, ή εύμορφη και άδολος ‘Αγάπη, που δεν γνωρίζει τό Κακόν, που ζή με τ’ άγγελούδια και συμπροσεύχεται μ’ αυτά... ‘Η ‘Αγάπη ή γλυκειά, ή άταλή σαν λούλουδον, ή τρυφερή σαν σέφις, που κατ β ινει άπ’ τά ύψηλά, άόρατη και άύλη, τότε σαν αύρα μυστική τό σώμά μας να δροσολούση και τότε σαν άκτις στυλπήν για να προσθέση κι’ άλλο φώς μέσα στο φώς της συνειδήσεώς μας...

» Μόνον γι’ αυτήν μας έπλασε, να ξεύρης, ό Θεός και ό σκοπός του βίου μας αυτή και μόνον είναι! ‘Αφού ύψιστη δύναμις ‘Αγάπης είναι ό Θεός, άγάπη πρέπει να μασθε και ήμεις τά πλάσματά Του, άγάπη σαν Αυτός: άγή, εύώδης και γλυκειά, μεγάλη και ώραία...

» ‘Ω ναί! γι’ αυτό προδ πάτων Σ’ αγαπώ, ώραία μου Νατάλια! γιατί με την πειό εύμορφην μ’ έχόρτασε άγάπην, γιατί μ’ έέπλησε με φώς, με φώς της εύλογίας, γιατί με έφερε ψηλά πολύ ψηλά, ψηλότερα και από τους ούρανούς, εκεί, που μόνον του Θεού ή σέφις ήμπορεί να φθάση.

» Και έχαμες κ’ έμε θεόν...

» Ναι! έχαμες κ’ έμε θεόν, άφ’ ότου μ’ έμαθες να Σ’ αγαπώ, όπως Σ’ έρωταγαπήσεν ‘Εκείνος σαν Σ’ έστειλε σ’ έμέ, να γίνης ίδική μου...

» Μ’ άφρους άπ’ τά λευκανθέμα, που φύονται ήλαρά στού θρόνου Του τά βάθη, διέπλασε τό σώμά Σου τό μοσχίζωμμένον, κ’ έβυλε τ’ άγγελούδι Του να πούνε τ’ όνομά Σου.

» Και τότε άκούσθηκε παντού μιά μουσική πελώρια, εις φθόγγους μαγικούς, να συνοδεύη ένα ψιλλόν, που άτιμός σαν ζεφυρός έχάϊδευσε τον κόσμον, εις ένα γλυκοφιλημα ώραίας έορτής φωτοπλημμυρισμένης...

» ‘Ω! άφες με, Νατάλιά μου, να μείνω θαυμαστής Σου, να χάνωμαι στο άπειρον της εύμορφής Σου άγάπης, να Σ’ ένθρονίζω μέσα μου και να Σε προσκυνώ.

» Σε άγαπώ! ό έρως Σου μ’ ένέπνευσε αισθήματα εύγενή και σκέψεις άνεπίτου κάλλους... Δεβύρινθος άγνότητος κατήντησ’ ή ψυχή μου!

» ‘Υγίαινε Νατάλια! ώραία μου φλη!

» Σφιταγκλιζώ και γλυκοφιλώ τ’ άγγελικά Σου ματια, τά μυρωμένα χείλη Σου και τον ώραϊον Σου λαιμόν...

(Μετάφρασις)

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Ν. ΜΕΛΙΣΣΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡ ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

συνέχεια ἀπὸ σελ. 406

Ὁ Ἰούλιος Γκρανδιέ, ἀσθενεὺς θελήσεως ἀφ' ἑνός, ἀφ' ἑτέρου δὲ καταβεβλημένος ἐκ τῶν τελευταίων συγκινήσεων διὰ τὴν ματαιώσιν τῶν ὥραιων ἐλπίδων τοῦ ὅσον ἀφορᾷ τὴν γυναῖκα, τὴν ὁποίαν ἐξέλεξεν, ἄφινε τὸν κύριον Λεσπερᾶ ν' ἀσχολῆται μόνος, καὶ μόνος νὰ προβαίη εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν σχεδίων του.

Ἐν τούτοις ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἔκαμνε παρατηρήσεις τινὰς εἰς τὸν πενθερὸν του, ὅστις ὁμως ἀπήντα:

— Ἄφες με νὰ τὰ καταφέρω. Ἐχὼ τὰ σχέδιά μου. Δὲν πιστεύω νὰ μὲ νομίξης ἡλίθιον. Ἄλλως τε, ὅ,τι κάμνω εἶναι ἀπαραίτητον. Ὅλ' αὐτὰ θὰ μᾶς ἀποδώσουν πολλὰ κέρδη.

Εὐτυχῆς τοῦλάχιστον ὁ Ἰούλιος, διότι δὲν τοῦ ἄφινον καμμίαν ἀσχολίαν, παρεδίδοτο εἰς τοὺς μακροὺς ρεμβασμούς του, τοὺς ὁποίους ἐγέννα ἡ θλίψις του.

Ἐν τῷ μετοξὺ ὁ Λεσπερᾶ ἐπεδιώρθωνεν, ἔκτιζε, παρήγγελλε μηχανήματα. Ἄλλ' ὅταν ἐτελειώσαν ὅλ' αὐτὰ καὶ τὸ ἐργοστάσιον θὰ ἤρχιζε νὰ λειτουργῇ, τότε ἀντελήθη, ὅτι τὸ χρέμα εἶχε τελείως ἐξαντληθῆ καὶ ὅτι αἱ πιστώσεις ἐφθασαν εἰς τὸ ἀπώτατον ὄριον.

Ἐφρόνει, ὅτι διὰ τῶν παραγγελιῶν θὰ ἠδύνατο νὰ ἀποκτήσῃ χρήμα. Ἀλλὰ, διὰ τὴν ἀνομείνη, καὶ μάλιστα διὰ τὴν προκαλέσιν τὰς παραγγελίας αὐτὰς, ἐχρειάζετο πάλιν χρήμα.

Ποῦ ἦτο δυνατόν νὰ προμηθευθῆ τὸ χρέμα αὐτό; Ἐκτύπησεν ὅλες τῆς πόρτες. Ἀλλὰ τὰς εὔρε κλειστάς. Τὸν ἐγνώριζον πολὺ καλὰ οἱ κεφαλαιοῦχοι, ὥστε ἐδίδοσαν νὰ ἐμπιστευθῶσι τὸ χρέμα των. Ἡ ἀγορὰ τοῦ κλωστηρίου δὲν τοῦ παρέσχε λοιπὸν τὴν πίστιν, τῆς ὁποίας εἶχεν ἀνάγκην.

Ἐπέστρεψεν εἰς τὸ σπίτι του μετὰ τὴν λύσαν εἰς τὴν καρδίαν καὶ τὴν θλιβερὰν πεποίθησιν, ὅτι, ἂν καμμία γενναία καρδιά δὲν ἔσπευδε νὰ τὸν βοηθήσῃ, ἡ καταστροφὴ του θὰ ἦτο τελεία καὶ ἀμετάκλητος.

9. — Μεταστροφὴ διαθέσεων.

Ὁ φόβος τῆς ἀποτυχίας ταύτης, ἣτις ἠδύνατο νὰ καταλήξῃ εἰς χρεωκοπίαν, συνέπιπτε μετὰ τὰς διαδόσεις, αἵτινες ἐκυκλοφόρουν εἰς βάρος τῆς θείας. Ὁ κύριος Λεσπερᾶ δὲν ἦτο λοιπὸν διατεθειμένος νὰ εἶναι ἐπιεικής καὶ νὰ ἐπιδεικνύῃ καλωσύνην.

Ἡ ζωὴ τῆς Βαλερίας κατέστη ἀνυπόφορος. Ἀπὸ τῶν ἀπλῶν ὑπαινιγμῶν τῆς ἄλλοτε, μετὰ τὰς ἡμιεκαλυμμένας φράσεις, μετεπήδησαν ἤδη εἰς ἀπ' εὐθείας προσβολάς. Τὸ ὄνομα τοῦ Μενετρώ πολλάκις ἐπροφέρετο πρὸ αὐτῆς καὶ ὁ Λεσπερᾶ συχνὰ διηγείτο διὰ τὸν νέον τοῦτον φανταστικὰ ἐπεισόδια, τὰ ὁποῖα ἔλεγεν, ὅτι ἀνέγνωσεν εἰς ἐφημερίδας τῆς πρωτεύουσας. Ἐνῶ δὲ διηγείτο ταῦτα, προσεποιεῖτο, ὅτι δὲν βλέπει τὴν Βαλερίαν, ἣτις εἰργάζεται εἰς τινὰ γωνίαν τοῦ σαλονίου.

Ἀφ' ὅσονδήποτε μακρὰν καὶ ἂν ἐδίδοτο τὸ διὰ καρφίδος πλῆγμα, τοῦτο ἔκαμνε τὴν πληγὴν του. Δι' ὅλ' αὐτὰ ἡ Βαλερία ἤρχισε νὰ θεωρῇ ὄχι μόνον ὡς δυνατὴν, ἀλλὰ ὡς βεβαίαν πλέον τὴν ἀναχώρησιν της ἀπὸ τὸ Σαντεπλαίρ.

Καὶ ὁμως ἡ σκέψις αὐτὴ τὴν ἐνέβαλλεν εἰς φρίκην.

Ἦτο μόνη. Ποῦ θὰ ἔξῃ; πρὸς ποῖον θὰ κατέφυγε; θὰ εἶχε τὸ θάρρος νὰ καταλήψῃ τὸ σπίτι ἐκεῖνο; Ὅχι βέβαια διότι τὴν συνεκράτει τις. Ἐκτὸς τῆς Ζερμαίν, οὐδὲν πλέον πρόσωπον ἐκεῖ τῆς ἦτο συμπαθές. Ἐν τούτοις ὁμως εἶχε συνειθῆσει εἰς τὴν ζωὴν ἐκείνην, εἰς τὰ πρόσωπα, τὰ ὁποῖα τὸσον ἠγάπησε.

Δι' αὐτό, πάλιν προσετίμα νὰ μείνῃ, ἔστω καὶ βασανιζομένη. Ἐν τούτοις ὁ Λεσπερᾶ ἐπενέβη.

Μίαν ἡμέραν, θυμωμένος ἀπὸ τὴν σιγὴν, μεθ' ἧς ἐδέχετο ἡ κόρη τοὺς ὑπαινιγμούς του, τῆς εἶπε καθαρὰ καὶ χωρὶς περιφράσεις, νὰ καταλήψῃ τὸ Σαντεπλαίρ. Ἡ Βαλερία ἐδέχθη.

Ἐκτοτε ἐπεκράτησεν εἰς τὸ σπίτι ἐν εἶδος νηνεμίας. Ἡ Βαλερία προητοιμάζετο διὰ τὴν ἀναχώρησιν της. Ἡ Ζερμαίν ἐζήτησε νὰ τὴν εὔρῃ. Ἡ νεαρὰ γυνὴ προσεπάθησε μετὰ κάθε τρόπον νὰ μεταπεισῇ τὴν θείαν της. Ἐκλαίει μετὰ δάκρυα ἀληθινὰ καὶ εἰλικρινῆ.

Ἡ Βαλερία ὁμως ἔμενε πλέον ἀνένδοτος.

— Ὅχι, τὸ βλέπεις, ἄλλως τε, ἡ ζωὴ μου εἶναι ἀνυπόφορος· πρέπει νὰ φύγω.

— Ἀλλὰ, θεία, εἶμαι ἐτοιμὴ νὰ τὰ εἶπω ὅλα εἰς τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα μου. Ἐκεῖνοι θὰ μὲ συγχωρήσουν, ὁ δὲ Ἰούλιος δὲν θὰ μάθῃ τίποτε.

— Ὅχι, σοῦ τὸ ἀπαγορεύω, τὸ ἐπαναλαμβάνω, τὸ ἐνόησες; Ὅλιγο μὲ μέλει ἂν μὲ κατηγοροῦν. Δὲν θέλω οὔτε ἕνας λόγος ἢ μία ἀπρονοησία σου νὰ καταστρέψουν ὅ,τι ἔκαμα. Ἄφες με τοῦλάχιστον τὴν εὐχαρίστησιν ὀλόκληρον, ὅτι συνετέλεσα νὰ περισωθῆ ἡ εὐτυχία καὶ ἡ γαλήνη τῆς ψυχῆς σου.

— Καὶ ποῦ σκοπεύεις νὰ καταφύγῃς, ἂν μᾶς ἀφήσῃς;

— Εὔρον ἕνα κομψὸ σπιτάκι ἐξωθεν τοῦ Ὀλμέ. Τὸ ἐνοικίασα. Κάποιος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐξεμυστηρεύθη τὴν στενοχωρίαν μου, θὰ μοῦ προμηθεύσῃ ὑπηρέτριαν ἐμπιστοσύνης. Θὰ εἶμαι εὐτυχῆς.

Καὶ ἡ νεᾶνις ἐπανελάβε, δακρύνουσα τὴν φρονταύτην:

— Πολὺ εὐτυχῆς, ἂν ἔρχεσαι νὰ μ' εὐρίσκῃς.

— Θὰ μοῦ τὸ ἀπαγορεύσουν.

— Ἀλήθεια, περιμένω κι' αὐτό. Ἐν πόσῃ περιπτώσει, δός μου τὴν ὑπόσχεσίν σου, ὅτι θὰ προσπαθήσῃς νὰ ἔρχεσαι. Ξεύρεις καλῶς, ὅτι δὲν εἶμαι γυναῖκα, ποῦ σοῦ δίδω κακὰς συμβουλὰς.

— ὦ! ἀγοπημένη μου θεία! πόσον λυποῦμαι μετὰ τὴν ἀπομάκρυνσίν σου! Καὶ πότε φεύγεις;

— Μετὰ δύο ἡμέρας θὰ εἶμαι τελείως ἐτοιμὴ.

— Δύο ἡμέρας! καὶ ὅλ' αὐτὰ ἐξ αἰτίας μου.

— Μὴ σκέπτεσαι αὐτὸ πλέον.

Ἐν τούτοις ὅλαι αἱ προετοιμασίαι αὗται θὰ ἀπέβαινον ἐπὶ ματαίῳ. Τὴν παραμονὴν ἀκριβῶς τῆς ἀναχώρησεως τῆς Βαλερίας, κάποια μεταβολὴ ἐπῆλθεν εἰς τὰς σκέψεις καὶ τὰ αἰσθήματα τοῦ Λεσπερᾶ.

Ἐνῶ ἡ Βαλερία εἰς τὸ δωμάτιόν της ἔκαμνε τὰς τελευταίας ἐτοιμασίας καὶ ἐτακτοποίησε τὰς ἀποσκευὰς της, δειλὸν κτύπημα ἠκούσθη εἰς τὴν θύραν. Ὁ Λεσπερᾶ εἰσῆλθεν.

Ἦτο γλυκίς μ' ἐν μεδίμα εἰς τὰ χεῖλη, ἐφαίνετο δὲ κάπως συνεσταλμένος. Ἡ θεία τὸν παρετήρησεν ἐστατικῶς. Τί νὰ ἤθελεν; Ἄν ἤρχετο πάλιν διὰ καμμίαν νέαν ὑβρίν, διὰ τινὰ νέαν σκληρότητα, αὕτη δὲν θὰ τὸν ὑπέφερον. Ἐκεῖνος ἐσιώπα. Προφανῶς ἤρχετο νὰ εἶπῃ πράγματα, τὰ ὁποῖα θὰ τὸν ἐπείραζον. Ἀπεφάσισεν ἐν τούτοις νὰ ὁμιλήσῃ.

— Βαλερία, λέγει, βλέπω, ὅτι προετοιμάζεσθε πρὸς ἀναχώρησιν.

— Τὸ ξεύρετε, σεῖς μάλιστα δὲν μοῦ τὸ εἶπετε;

— Ἀκριβῶς δι' αὐτὸ ἔρχομαι...

— Ἄ! ἔχετε δευτέραν συμβουλὴν νὰ μοῦ δώσετε;

— Ἴσως.

— Καὶ ποῖαν, παρακαλῶ;

— Νὰ λύσετε ὅλας τὰς ἀποσκευὰς σας καὶ νὰ μείνετε μαζί μας.

Ἡ Βαλερία ἐκάθησε, πειραχθεῖσα ἐκ τῆς ἐκπλήξεως. Τί νὰ ἐσημαινεν ἡ μεταλλαγὴ αὕτη; Ποῖος τὴν ἐνέπνευσε; Μήπως ἐκρουπτεν ἄρα γε νέον πλῆγμα;

Εὐθὺς ἀμέσως εἰς τὴν Βαλερίαν ἐπῆλθεν ἡ σκέψις:

— Ἡ Ζερμαίν, πρὸς τὴν ἀπαγόρευσίν μου, ἐξωμολογήθη τὰ πάντα εἰς τὸν πατέρα της.

Αὕτη ἦτο ἡ μόνη προφανῆς αἰτία τῆς τοιαύτης μεταστροφῆς. Διὰ μιᾶς της δὲ λέξεως θὰ ἐπρόδιδεν ἀκουσίως τὴν ἀνεπιάν, ὅτε ὁ Λεσπερᾶ ἔλαβε τὸν λόγον, διὰ τὴν ζήτησιν συγγνώμην διὰ τὸ σφάλμα, τὸ ὁποῖον διέπραξε, καὶ τὴν σκληρότητα, μεθ' ἧς ἐφέρθη πρὸς τὴν Βαλερίαν.

Ὁ Λεσπερᾶ, ἀφοῦ ὁμίλησεν εἰς τὴν γυναικαδέλφην του ἐπαρκῶς, ἐσταμάτησε, διὰ νὰ κρίνῃ ἐπὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῶν λόγων του. Ὁμολόγησεν, ὅτι ἦτο σφάλμα του νὰ προκληθῆ τόσος θόρυβος περὶ τὴν συνέντευξιν τοῦ Μενετρώ, ἀλλὰ ἐξέφρασε τὴν ἐλπίδα, ὅτι τὰ πάντα θὰ ἐλησμονοῦντο ἀπὸ τὸν κόσμον καὶ ἀπὸ τὴν οἰκογένειαν. Θὰ ἐλησμονοῦντο δὲ τοσοῦτω μᾶλλον, ὅσον ἡ Βαλερία δὲν θὰ ἐγκατέλειπε τὸ Σαντεπλαίρ.

Ἡ νεᾶνις ἄφινε τὸν γαμβρόν της νὰ ἐκχύνεται εἰς λόγους, ἐφθασε δὲ στιγμὴ, καθ' ἣν ὁ Λεσπερᾶ ἦτο πειστικώτατος καὶ τρυφερώτατος. Ἡ φωνὴ του ἐπληρώθη λυγμῶν καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ὑγράνθησαν.

ΕΥΘΥΜΑ

ΑΠΟ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΕΙΣ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΑ Ε...

Ένα γλυκοχάραγμα, δεσποινίς, μισοξυπήσατε από κάποιο τρελλό δειρο, που κρατούσε τα μάτια σας μισοκόκκινα.

Έκείνην την στιγμήν — δεν τολμώ ακόμη να το πιστεύσω — εκείνην την στιγμήν, που το τρελλό δειρο τριγυρούσε εις τα μάτια σας, εκείνην την στιγμήν, που με κάποια κρυφή νοσταλγία κυτάζατε το φίλημα, που ένα αδιάκριτο κουνούπι άφισε εις το χέρι σας, με θυμηθήκατε...

Όσον άργά κι' άν πήρα το γράμμα σας, αισθάνθηκα την άνατριχίλα, που νοιώθει κάθε άνθρωπος όταν ξεύρη, ότι μιá παρθενική καρδιά τον θυμάται εις την πεύδ γ. υκαία στιγμή της ζωής της... Λυπούμαι κατάκαρδα, που δεν σάς γνωρίζω. Το μόνο που βεβαιώθηκα, από το εύγενικό γραμματάκι σας, είναι, ότι είσθε δεσποινίς. Άν ήτο το ένατίον, θα είχατε άπο το πρωί έως; το βράδυ την ζωή όλοζώντανη να σάς τραβή από τα φουστάνια, τότε για μιá χουλιαριά γλυκό και τότε για ένα κόμπι που την έμποδίζει να έκκληρώση μιá φυσική άναγκη.

Τώρα, που δεν έχετε να σκεφθήτε τίποτε άπ' αυτά, κολίεσθε εις το κρεβάτι σας, ρωτάτε «Γιατί ή ζωή;» και με θυμάσθε.

Έπειδή δεν έχω άτομικήν γνώμην για τέτοια ζητήματα, με την άδειάν σας καταφεύγω εις τον Ζαρατούστρα του Νίτσε, ο όποιος φαντάζεται τον κόσμο «τό δειρον και τό ποίημα ενός θεού πάσχοντος, που, διά ν' άποστρέψη από τον έαυτόν του τό βλέμμα του, διά να λησσοτήση τον έαυτόν του, έπλασε την λαμπρότητα του σύμπαντος».

Σταματούμεν έδω, χωρίς να πελαγωθούμεν εις τās άλλας θεωρίας του Ζαρατούστρα.

Ό θεός, διά να διασκεδάση την στενοχώρια του, έδημιούργησε τον κόσμο. Όστε δεν είμεθα, παρά γλωσσολογία του θεού. Να ο προσορισμός μας.

Ό Πλάστης παίρνει κάθε μέρα τό μεγάλο του τηλεσκόπιο, ξαπλώνεται εις ένα βυσσινί συννεφάκι και προσπαθεί να διασκεδάση με τούς γλεντζέδες του.

Φαντασθήτε, δεσποινίς, πώς άπογοητεύεται, όταν τούς βλέπη κατσούφηδες και συλλογισμενους.

Και τί εύχαριστην που θα αισθάνεται, όταν διακρίνη ένα μυρμηγκάκι του, όταν σās διακρίνη να γυαλιζετε τα νυχάκια σας, να ξεδυσάλιζετε ένα μουκέτο λουλούδια ή να κτυπάτε πεισιμωμένη τό τακουνάκι σας για το σγουρομαλλικό παιδί, που άργησε άπόψη να ραγίση την κιθάρα του κάτω άπ' τα παραθυρά σας.

Ό Δεοπάρδης πάλιν λέγει: «Δυό πράγματα έχει ο κόσμος ώραία: τον έρωτα και τον θάνατον».

Και γι' αυτά τα δυο πράγματα άν έγινεν ή ζωή, άξίζει, αλήθεια, να την ζήση κανείς.

Ίκανοποιήσεται με αυτά, δεσποινίς. Βλέπετε άκατάπαυστα τα δυό περιστερία, που φιλιούνται εις την άνακρυνή σας στέγη και μη μοιζεστε με τα δένδρα, που όσον ζήτούν ν' αναβαίνουν προς τα ύψη και προς την διαύγια, τόσον και προχωρούν αί ρίζαι των προς την γήν, προς τα κάτω, προς τό σκοτήν».

Με ύπόληψιν

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Υ. Γ.—Διά τās άπορίας, αί όποιαι πιθανόν να σās μένουν, μ'πορείτε να περάσετε από τα γραφεία μας. Θα προσπαθήσωμεν, τή εύγενεί συμπεράξει της διευθύνσεως, να σās διαφωτισώμεν.

ΝΑΪΛΗ - ΒΕΗΣ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

έν Γαλατά, Σαρόγλου χάν, άριθμ. 6, όπισθεν της Κρεδι Λυωνάι.

Διεκπεραίωσις πάσης ύποθέσεως εις όλα τα δικαστήρια.

Πρόβλεψις.

— Πώς; θα κάμης μπάνιο εύθύς μετά τό φαγητόν; άλλ' αυτό είναι τολμηρόν, θα πνιγής.
— Το προσίδον και γι' αυτό έφαγα μόνον ψάρια.

Εις λουτρόπολιν.

— Πώς; και σεις έδω, φίλε μου; άλλά σās έφантаζόμην, ότι έχετε υγίαν μοναδικήν, πάσχετε από τίποτε ή μήπως αισθάνεσθε άδυναμίαν;
— Έχετε δίκαιον ως προς τό δεύτερον, αισθάνομαι άδυναμίαν... διά τās γυναίκας.

Εις τό έμπορικόν.

— Άν, κύριε, άντι να τό πάρετε επί πιστώσει, τό άγοράσετε τοίς μετρητοίς, θα έχετε οικονομίαν όγδοηταπέντε γροσιών. Θα τό πάρετε εύθηνότερα.
— Και γιá ποιόν με παίρνετε; Δεν είμαι άνθρωπος, που γιá όγδοήντα γρόσια χάνω τās συνθηθείας μου.

Λογαριασμός.

Εις τό ξενοδοχείον.
Ό πελάτης.—Μ'άναφέρετε εις τον λογαριασμόν: χαρτί, μπέννα, μελάνη, και όμως δεν μεταχειρισθήκα τίποτε άπ' αυτά.
Τό γκαρσόν.—Τά μεταχειρισθήκαμεν ήμεις, διά να σās κάμωμεν τον λογαριασμόν σας.

Εύθυμον γεγονός.

Εις την πιραρία.
— Στο άντικρυνό μας τραπεζάκι διασκεδάζου με πολλή διάθεση.
— Βεβαία, γιατί γιορτάζου.
— Τι;
— Ένόσ άπ' αυτούς έφυγεν ή γυναίκα του και πανηγυρίζει με τούς φίλους του τό γεγονός.

ΖΗΤΕΙ ΘΕΣΙΝ παρά τραπεζιτικῷ ή έμπορικῷ οίκοφ όμογενεί ή ξένηφ δεσποινίς, τελείως κατηρητισμένη εις την λογιστικήν και έμπορικήν άλληλογραφίαν. Πληροφορία παρ' ήμιν.

ΖΗΤΕΙ ΘΕΣΙΝ ΩΣ ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ ή ως dame de compagnie 'Ελληνίς, γνωρίζουσα την Γερμανικήν και την Γαλλικήν. Άπευθυντέον παρ' ήμιν.

Ό γνωστότατος ράπτης γυναικείων ένδυμασιών

Ι. ΕΞΑΠΟΡΡΗΤΩΝ

ΜΕΤΕΦΕΡΕ τό Ραφεζόν του εις την Μεγάλην Όδόν του Μπέγιογλου (έναντι του Μπον Μαροέ, άνωθεν του Μουλατιέ).

Έπί τή εύκαιρία ταύτη έπλούτισε τό νέον του Κατάστημα διά μεγάλης συλλογής ύφασμάτων τελευταίου συρμού.

Η άξίότιμος πελατεία του άς έπωφεληθη της εύκαιρίας ταύτης και τών λίαν συγκαταβατικών τιμών.

Άφίξεις. — Μετά μεγάλης χαράς ειδεν ή καθ' ήμās κοινωνία, και μάλιστα ο έμπορικός κόσμος, την ένταύθα έλευσιν του διαπρεπούς τραπεζιτου κ. Ανθίμου Μαζαράκη, όστις, κατά την ένταύθα διαμονήν του, διά της συντεούς και δεξιās αυτού διευθύνσεως, ού μόνον άνύψωσεν εις περιωπήν πρώτης τάξεως πιστωτικού καθιδρύματος τό υποκατάστημα τής Τραπεζής Άθηνών, άλλά και σφριγόν και άκμαίον εις τον διάδοχον αυτού έκκληροδότησεν. Άμέριστον την χαράν ταύτην ήσθάνθη και άπαν τό προσωπικόν τής Τραπεζής, όπερ άπήλαυσε παρ' αυτού πικρικής όντως άγαπής και μερίμνης, άντιθέτως δηλαδή προς άλλους, οίτινες, ίνα μη χάσωσι πενιχρόν πολλοστημόριον του μισθού αυτών, προτίμησαν να ριψωιν εις τās όδούς, κατά την κρισιμότεραν τής ύψηλίου στιγμήν, πτωχούς οίκογενειάρχας, μετ' άριζήλου εύθρησίας επί δεκαετίαν όλην τό κατήκον αυτών έπιτελέσαντας.

Άρραβώνες. — Δικαίως ή όμογενής κοινωνία Τριβαλίου σκιριζά από χαράν επί τή εύτυχεί συμπεύξει νέας έν αυτώ παγίας οίκογενείας. Δύο νεαροί αυτού βλαστοί, ο κ. Κωνστ. Μ. Μπισσηνης και ή σσηνή και καλή δεσποινίς Βλίσσμη Γ. Μεταξά, κυκλούμενοι υπό όμιλου στενών συγγενών, έν μέσφ άγνής και άδόλου άγαπής άντήλλοξαν τή Τετάρτη, 15 τρέχοντος, τον Ιερόν του άρραβώνος δακτύλιον. Ός μικρόν δείγμα της προς άμφοτέρους έκτιμήσεως και φιλίας μου, σ' έφω νοσρώς τον νέον αυτών δρόμον με άθη και εύχομαι αυτοίς έγκαρδίως ταχείαν την έν ζηλευτή άμμονία ένωσιν.—Α. Γ. Γ.

Γάμοι. — Έν στενφ οίκογενειακφ κύκλω και υπό τās έγκορδίους εύχας οικείων και φίλων εύδοίαν έτελέσθησαν την Κυριακήν έν Μαέγιογλου οι γάμοι του καλλίστου νέου κ. Δημητρου ου Εύστ. Κουτσουρέδη μετά της χαριτοβορπούτου δεσποινίδος Κλεονικής Ι. Άσποτολίδου. Τοίς νεονύμφοις πλούσια προσηνέχθησαν δώρα, έφ' ω και συγχαίροντες αυτοίς, εύχόμεθα τον συζυγικόν βιον μεστόν πάσης εύτυχίας.—Κ.

— Εύδοίαν έτελέσθησαν έν Γαταούλοις οι γάμοι του καλλίστου νέου κ. Σταμ Λαμμερινού μετά της καλλίστης έπίσης κόρης Εύτυχίας Κληρονομίδου. Τοίς εύχόμεθα πάσαν εύτυχίαν και χαράν.—Α.

Οίκογενειακός χορός. — Αύριο, Κυριακήν, κατ' άπαιτησιν πολλών οίκογενειών, εις τον δεινρόφυτον κήπον του Προφήτου 'Ηλιού έν Άρναουσκιοί δ.δεται έκτεκτος οίκογενειακός χορός υπό του εύφημος γνωστού χοροδιδασκάλου κ. Κ. Παπαδημητράτου, ούτινος και μόνον τό όνομα έγγιγεται τό καθαρόνς οίκογενειακόν τής διασκεδάσεως. Σημειούμεν, ότι ή ήμέρα του χορού συμπιπτει με την πανήγυριν του μαγευτικού προαστειου και συνεπώς εις τούς φίλους της Τερψιχορης παρουσιάζεται μογαδική εύκαιρία να εφαρμωσούν το ρητόν: Μ'ένα σμπαρο, δυό τριγόνια.

Ποδοσφαιρικοί άγώνες. — Την Κυριακήν διεξήχθησαν έν Γαταούλοις ποδοσφαιρικοί άγώνες τών Συλλόγων «Άρεως» και «Έρμου». Η όμις του «Άρεως» έπέτυχε δύο γκόλ, έναντι ενός καρδθέντος υπό της ομάδος του «Έρμου». Έπειδή δε ο «Έρμος» κατά τούς παρελθόντας άγώνας είχε καρδήσει έν γκόλ, εύτω δε άνεδειχθησαν αί δύο ομάδες ίσόπαλοι, θα γίνωσι και αυθις τή Κυριακή άγώνες προς άναδειξιν του νικητού.—Η.Ι.Σ.

Κινηματογράφοι. — Κοσμογράφος (πεύην Ίλποδρόμιον). Εντευκτήριον του καλού κοουμου, πάντοτε προβάλλει πρωτοφανείς και έκτάκτως ώραίας ταινίας. Άλλιγή του πλουσίου προγραμματος του δις της έβδομάδος.

Σανταλ (Σιτέ Συρί). Προτιμάται από πολλόν κόσμο, διότι τό προγραμμά του είναι πάντοτε πλούσιον, ώραιον και πρωτοτυπόν. Αί ταινιαι του εκ τών πολεμικών γεγοιόων άφίνουιν έντύπωσιν.

ΥΠΕΡΣΙΝΔΡΟΝ

Διά τον ΣΤΟΜΑΧΟΝ
και τās **ΕΝΤΕΡΑ** σας
άποταθήτε εις τον ειδικόν στομαχολόγον
ΙΑΤΡΟΝ ΜΑΜΜΕΛΗΝ
όδός Θεάτρου, άριθμ. 5.
Δέχεται 2—4 μ. μ.
Άριθμ. Τηλεφώνου: 2275. Ρέρα.

Εύχη ανεκπλήρωτος.

— Γι' αυτό, πού μου λέτε, δεσποινίς, μουρχεται να τραβώ τα μαλλιά μου.

Είναι δυστυχής.

— Θέλω πολύ να φύγω· αυτή ή έσπερις είναι τελείως άηδής.
— Κ' έγώ είμαι τής γνώμης σας και θα ήθελα πολύ να ήφειγα, μα δέν μπορω.
— Πώς αυτό;
— Είμαι ό οικοδοεσπότης.

Αξίωμα.

— Μου ζητείς λοιπόν, αγάπη μου, μιá χρυσή áλυσίδα για τον λαιμό σου· και όμως, αν σου την πάρω, σὺ μὲν θά τήν φορῆς, έμένα όμως θά μου σφίγγη τον λαιμό...

Κατά τὸ ταξίδιον τοῦ γάμου.

Κάποιος.— Έπεσκέφθητε τὸ Μόναχον, κυρία;
Έκκίνη.— Νά εἶμαι βεβαία, γιατί, ξεύρετε, πόντο ὁ áνδρας μου ήγόραζε τὸ εἰσιτήρια.

Υπολογισμός.

— Μ' αὐτήν τήν διαίταν χάω ένα χιλιόγραμ-
μον εἰς ἔξη μῆνας.
— Έξακολούθησε· έντός πενήντα εἰτῶν θά εἶσαι τόσον áδύνατος, ὅσον θέλεις.

Η ΚΩΜΩΔΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟ ΓΕΡΟΥΝΔΙΟΝ

NINA, είκοσιεννέα ετών, τελειόφοιτος τής φιλο-
λογίας, διδασκάλισσα.
ΝΙΚΟΣ, τριάκοντα ετών.

[Η σκηνή εις δωμάτιον διακοσμημένον ως μελε-
τητήριον].

Νίκος.— Δεσποινίς, καλημέρα σας, πώς είσθε;
Νίνα (δίδει τὸ χέρι). — Πολύ καλά, εύχαριστώ,
και σεις;

Νίκος.— Έγώ; πάντοτε τὰ ίδια.
Νίνα.— Αὐτὰ τὰ λόγια δέν λέγουν τίποτε και
ἀνεφέρονται εις προηγούμενον ὄρισμόν.

Νίκος.— Δοιπόν, ξεύρετε, ότι είμαι άσθενής.
Νίνα.— Μά πώς;

Νίκος.— Βεβαίως, σὰς τὸ έπαναλαι βάνω τρίς τής
έβδομίδος, δσάκις έρχομαι να κάμω τὸ λατινικόν
μου μάθημα.

Νίνα.— Αλήθεια! είναι καιρός ν' αρχίσωμεν χά-
νομεν πολὺν καιρόν εις φλυαρίας.

Νίκος.— Φλυαρίας; ὁλλὰ μήπως σεις δέν μ' έρω-
τήσατε, σεις δέν μου έδώσατε άφορμήν να ὀμι-
λήσω;

Νίνα.— Έστω· έν τούτοις έπρεπε να είχατε κόμει
πολλὰς προόδους εις τὰ λατινικά· φαίνεται, ότι
δέν τὰ ὀρέγισθε.

Νίκος.— Τί λέτε; έγώ; γνωρίζω τήν χρησιμότητά
των τόσον, και μάλιστα βλέπω, ότι είμποροῦν πολὺ
να μ' ὀφελήσουν.

Νίνα.— Δι' οὗτὸ ἀς αρχίσωμεν. Θά κόμωμεν μι-
κρόν ἀνακεφολαίαισιν. Κατ' αρχάς είχαμεν τὰς
κλίσεις τῶν ὀνομάτων, έπειτα έφθάσωμεν εις τὰς
ἀντωνιμίας και κατόπιν εις τὰ ρήματα.

Νίκος.— Μάλιστα. Σὺν θά εἴπῃ είμαι. Έχει
κολῶς. Αλλά είμαι τι;

Νίνα.— Εἰσθε άπόρθημος, διότι εις τὰ ρήματα
έστομοτήσωμεν. Έμείνωμεν εις τήν πρώτην συζυ-
γίαν. Εἰς τὸ ρήμα ἄμο=άγαπῶ.

Νίκος.— Αγαπῶ. Είμπορείτε να μου εἰπῆτε,
δεσποινίς, διατί κλίνουν πάντα τὸ ρήμα *άγαπῶ*
ἀντι άλλων ρήματος;

Νίνα.— Δέν εἰξέξω, ίως ἀπὸ συνήθειαν. Αλλά,

Lotion Ορέο

**Εἰδικόν δι' έντριβὰς (frictions) και μα-
λάξεις (massages). Καταπραΰνει τὰ
νεῦρα, ἀπαλύνει τὸ δέρμα, ἀναζωο-
γονεῖ τὸ σῶμα.**

**Πωλεῖται έν Βαλεὺκ-παζάρ τοῦ Σταμπούλ,
έν τῷ Φαρμακείῳ Ζ. Α. Ωραιοπούλου.**

άν τὸ ρήμα αὐτὸ σὰς στενοχωρῆ, είμπορεῖτε να
έκλέξετε ὅποιο θέλετε.

Νίκος.— Όχι, προτιμῶ τὸ *άγαπῶ*... Αλλά ξεύ-
ρετε τί σκέπτομαι αὐτήν τήν ὥραν, δεσποινίς;

Νίνα.— Τί; παρακαλῶ;
Νίκος.— Ότι είμαι πολὺ παραξενον έγώ να παίρ-
νω μαθήματα ἀπὸ σὰς. Οἱ ὄροι ἀντεστράφησαν.
Αλλοτε αἱ γυναῖκες δέν εἰξευραν, οὔτε έδίδασκον
λατινικά.

Νίνα.— Τί να γίνῃ! πρέπει να ζήσωμεν, και διὰ
να ζήσωμεν πρέπει να εργασθῶμεν... Τέλος, πού
έμείνωμεν; Α! έμείνωμεν εις τὸ γερούνδιον.

Νίκος (ἀφρημένος). —... Γερούνδιον.
Νίνα.— Δοιπόν τὸ γερούνδιον σχηματίζεται διὰ
τῆς κατωλήξεως *ανδι, ανδο, ανδουμ*. Παράδειγμα:

Νίκος (πρόθυμος). — *Αγαπῶ*.
Νίνα.— Πολὺ καλά, αγαπάτε, τὸ ήκούσαμεν· ἀλλ'
αὐτὸ είναι εις τὸ παρόν, τρέπατε τώρα τήν κατά-
ληξιν τοῦ λατινικοῦ ρήματος εις *ανδι, ανδο, ανδουμ*.
Τί θά γίνῃ;

Νίκος.— *Αμάνδι, αμάνδο, αμάνδουμ*.
Νίνα.— Θαυμάσια! Έχει καλῶς. Ένοήσατε. Τώ-
ρα νὸ μάθωμεν και τὰς σημασίας. Τὸ πρῶτον σημαί-
νει διότι *άγαπῶ*, τὸ δεύτερον, *άγαπῶν*, και τὸ τρί-
τον, διὰ να *άγαπῶ*.

Νίκος (ἀφρημένος). — Διότι *άγαπῶ*... ἀγα-
πῶν... διὰ να *άγαπῶ*. Όλα τὰ προεἶδον.

Νίνα.— Πώς;
Νίκος.— Διότι ή ζωή εύρίσκειτο εις μιαν ἀπ'αὐ-
τὰς τὰς συνθήμας πάντοτε και διότι...

Νίνα.— Μή ξερχώμεθα τοῦ θέματος.

Νίκος.— Δέν είμπορῶ να προχωρήσω. Κάτι με
στενοχωρεῖ (βηματίζει) ή έγώ δέν είμαι έπιμελής
ή σεις... Όχι, πρέπει να παραιτηθῶ ἀπὸ σὰς· εί-
ναι γελοῖον ἀπὸ μιὰ δεσποινίδα να μαθήνη κανεῖς
λατινικά και ἀπὸ τὸ στόμα τῆς ν' ἀκούῃ ή; βορεῖες
αὐτὲς καταλήξεις. Όχι, αὔριον θά σὰς πληρώσω
τὰ μαθήματά σας.

Νίνα.— Όστε παραιτησθε ἀπὸ τὰ λατινικά;
Νίκος.— Και ἀπὸ τὸ γερούνδιον, ἀφοῦ δέν κά-
μω προόδους.

Νίνα (προσπαθοῦσα να τὸν μεταπεισῃ). — Και όμως
θά φθάσωμεν εις τήν δευτέραν συζυγίαν.

Νίκος.— Όχι, προτιμῶ να μείνω εις τήν πρώτην,
εις τὸ ρήμα *άγαπῶ*.

Νίνα.— Βλέπω, κύριε, ότι με έμπαίζετε. Έμ-
παίζετε μιαν κόρην, ή ὅποια προσπαθεῖ με τήν
εργασίαν τῆς να κερδήσῃ τὸ ψωμί τῆς.

Νίκος.— Όχι, δεσποινίς, δέν είσαι αὐτὸ. Λυ-
ποῦμαι μάλιστα, πού δέν ένοήσατε. Δοιπόν, έπα-
νέχομαι εις τὸ ὅτι έλεγα: Προτιμῶ τὸ ρήμα
άγαπῶ. Και μάλιστα θέλετε να μάθετε τὸ ἀντι-
κειμενόν του;

Νίνα.— Δέχεται πᾶν ἀντικείμενον.
Νίκος.— Όχι, δέχεται έν και μόνον: Σὰς!

Νίνα.— Εμέ; ὀμιλεῖτε σοβαρῶς;
Νίκος.— Αμφιβάλλετε; Έχω τὸ ὕφος άστεισο-
μένου;

Νίνα.— Όχι, ὀλλ' έχω κοθῆκον να σὰς εἶπω:
Νίκος.—... Ότι αγαπάτε κάποιον άλλον;
Νίνα.— Όχι, διότι κανεῖς δέν με σκέπτεται.

Νίκος.— Τόσον τὸ καλλίτερον δι' έμέ Σὰς *άγαπῶ*,
ζητῶ τήν χειρά σας. Θέλτε; Απαντήσατέ με.

Νίνα.— Εἰσθε τίμιος και γενναῖος νέος (τῷ δίδει
τήν χειρά τῆς). Ἴδου ή ἀπαντήσις μου

Νίκος (φιλεῖ τήν χειρά τῆς). — Ω! είμαι εύτυ-
χῆς. Θά έπαναλάβωμεν τὰ μαθήματά μας μετὰ
τούς γάμους.

Νίνα.— Θί θυμᾶσθε όμως πού έμείνωμεν;
Νίκος.— Βεβαία. Εἰς τὸ γερούνδιον. (Λαμβάνει
τήν χειρά τῆς Νίνας και βαδίζει). Παρόδιγμα: Εί-
μαι εύτυχῆς, διότι *άγαπῶ*, βυδιζω *άγαπῶν*, έξακο-
λουθήσατε:

Νίνα.— Θά ζήσω, διὰ να σὰς *άγαπῶ*.

(Cambry)

ΚΑΠΟΙΟΣ

